

1933

Unio 75 JAAR

2008

Van de voorzitter

UNIO of Unio?

Een jaar of tien geleden werd op een interne clubbijeenkomst een simpele enquête gehouden.

De enige vraag luidde: schrijf de betekenis van Unio op. Van de circa twintig aanwezigen meende 80% dat het de afkorting was van Uw Naam Is Onoverwinnelijk.

Tegenwoordig is er een website waarop de betekenis van de namen van vrijwel alle voetbalclubs in Nederland staan. Klik Unio aan en er staat: Uw Naam Is Overwinnaar. Kan een naam onoverwinnelijk zijn of een overwinnaar? Natuurlijk niet.

Laten we maar eens teruggaan naar een interview, 35 jaar geleden ter gelegenheid van het 40-jarig jubileum, met Joop Joosten (de bekende kunstschilder), die erbij was toen Unio in 1933 werd opgericht.

Hij vertelde toen uitgebreid over de indringende manier waarop de kerk, met name de pastoor, zich destijds met de oprichting van katholieke verenigingen bemoeide. Ook aan de naamgeving werd ongevraagd richting gegeven. De suggestie van de pastoor was dan ook om voor de voetbalclub een mooie stichtelijke kreet uit het Latijn te nemen: Unio, wat (in gewoon Nederlands) eendracht of eenheid betekent. Het is tot de dag van vandaag een raadsel waarom de naamsbetekenis zo in de vergetelheid is geraakt. Joosten hield het destijds op de geringe populariteit van de toenmalige pastoor ("hij kan ons wat") en onverschilligheid ("wat doet een naam ertoe, we gaan gewoon voetballen").

Jammer is wel dat de vier letters, die achter elkaar gezet een welklinkend (en ècht - weliswaar Latijns) woord vormen, in de loop van de tijd is verworden tot een nonsens-afkorting: Uw Naam Is ... Laten we dus Unio voortaan nooit meer met vier hoofdletters schrijven en zelfs in de eerstvolgende ledenvergadering besluiten dat op de eerdergenoemde website komt te staan: Unio, Latijn voor 'eendracht'.

Na 75 jaar is een beetje nostalgische voornaamheid wel op zijn plaats.

PB

De naam van het spelletje is ongewijzigd gebleven; voetbal. Maar dat is misschien eigenlijk wel de enige overeenkomst tussen 1933 en het heden. In de beleving van het voetbal is enorm veel veranderd, zoals dat met de volledige maatschappij het geval is geweest.

De elf spelers die er wel voor waakten op afwezigheid te kunnen worden betrapt zijn vervangen door een tussen zestien en twintig leden tellend gezelschap dat er met moeite in slaagt met voldoende spelers de competitie af te werken. Daar zijn niet de vernieuwde regels omtrent vervangingen en wisselers debet aan. De voetballer anno 2008 is een product van zijn

tijd. Het individualisme, de jachtigheid van het bestaan, het moeten nakomen van allerlei soorten verplichtingen ten opzichte van gezins- en familieleden heeft de teamgrootte danig verhoogd. Ook de concurrentie van sporten als tennis, fietsen en golf doet zich danig gevoelen. De doorsnee voetballer kan zich in wezen niet meer schikken in de verplichtingen die vroeger aan het beoefenen van een teamsport kleefden en voor de spelers van weleer als een vanzelfsprekendheid golden. De speler van nu lijkt op zoek naar 'voetbal op maat', sporten wanneer het je schikt, wanneer het je uitkomt. De opkomst van doordeweekse veteranencompetities lijkt van deze ontwikkeling een symptoom.

Als vorm van passieve recreatie lijken de hoogtijdagen eveneens voorbij. Was vroeger een bezoek aan de thuiswedstrijd van de eigen club hét uitje bij uitstek, nu biedt de maatschappij een keur aan alternatieven. Vakanties, het beoefenen van een andere sport of gewoon een weekendje weg met de kinderen hebben de belangstelling doen tanen, Zelfs het verschijnsel 'spelersvrouw' lijkt uit de mode te zijn geraakt. De zinsnede 'op de tribune, daar zat zijn moeder, niet een maar twee maal drie kwartier dekt de lading tegenwoordig beter.

En doe er nog een veldje bij

In een van de bestuurskamers van een grootstedelijke vereniging viel nog onlangs de verzuchting te horen 'dat die gemeente nu nog twee kunstgrasvelden wilde aanleggen en dat terwijl ze er pas een gerealiseerd hadden'. Met verbijstering keken de aanwezige Unio-bestuursleden en ook ikzelf de man aan. Van zijn gezicht viel af te lezen dat hij meende wat hij zei. Op zo'n moment denk je dat het onrechtvaardig verdeeld is op deze wereld. Bij onze vereniging zijn we beretrots op het feit dat er in het kader van zelfwerkzaamheid enorm veel werk verzet wordt, dat individuele leden of groepjes de meest fantastische zaken weten te regelen. Dat we onze eigen boontjes doppen is bijna een vanzelfsprekendheid, maar de vraag lijkt gerechtvaardigd of we daarin niet zijn doorgeschooten. Het is natuurlijk heerlijk om de jaloerse blikken te ontmoeten van collega-bestuurders als wij 'opsnijden' over onze vele vrijwilligers, maar wij van onze kant kunnen ietwat afgunstig zijn op het pakket aan voorzieningen dat van de zijde van de overheid (de gemeente) wordt geleverd. Want onder ons gezegd en gezwezen, we zijn trots op ons eigen onderkomen, de sfeervolle kantine, het prachtige plein, de indrukwekkende entree, de legionellavrije douches, maar het schort aan capaciteit en kwaliteit van onze velden. Dit seizoen waren er zoveel teams die nog bijna een halve competitie moesten afwerken in minder dan anderhalve maand. De mogelijkheid om een 'weekendje vrij' te vragen bij de KNVB werkt ook al niet bevorderend. Hierdoor moesten sommige elftallen in april nog een

wedstrijd of acht spelen. Wanneer in de regio sprake is van afgelastingen, dan zijn wij er tegenwoordig altijd bij. Om kort te gaan, een of meer kunstgrasvelden is een 'absolute must'. Op zaterdagochtend staan immers 10 F-teams, 6 E'tjes en 4 D-pupillen-teams te trappelen om te gaan voetballen.

Vrijwilligers

De hele week door zijn vrijwilligers op alle fronten aan de slag. Wie op maandag in alle vroegte langs het clubhuis gaat treft daar een schoonmaakploeg aan.

Kleedkamers, toiletten, kantine en keuken moeten weer spic en span worden. Buiten worden de netten omhoog gehaald voor werkzaamheden aan het veld en de drukkersploeg drukt het op stencil aangeleverde clubblad af, waarna 'rapers' en 'nieters' de zaak in elkaar steken. Aansluitend kunnen de bezorgers aan de slag. Wat die mensen bezielt? Daar is niet zo een twee drie een antwoord op. Zij doen de aftrap van een nieuwe week vol trainingen, vergaderingen, bardiensten, reparatieklussen, arbitrerende, begeleiden en organiseren. Ze nemen elkaar de maat, delen vreugde en verdriet, zeuren tegen elkaar en uiten hun waardering, beheren soms hun eigen koninkrijkes, kletsen, lachen, huilen en bidden.

Het zijn gelijkgestemden die een sociaal netwerk vinden en zich 'als onder een warme deken' thuisvoelen. Het zijn vogels van divers pluimage die tezamen een club vormen die zich waarschijnlijk moeilijker laat leiden dan elk willekeurig bedrijf. Vrijwilligheid gaat nu eenmaal gepaard met een zekere mate van eigenzinnigheid. Daaraan is niet te ontkomen.

Stabiliteit

De achterliggende vijftig jaar kende mijn positie bij Unio slechts twee voorgangers. Vanaf 1958, ten tijde van het 25-jarig bestaan, nam Theo M.C. Schoonderwoerd het roer over van interim-voorzitter Frits Verouden. Theo op zijn beurt kreeg op- en navolging van Hans Miltenburg. Die trok liefst achttien jaar de kar. Ook in de beginperiode was sprake van weinig verloop onder de mensen die de voorzittershamer hanteerden. De heer van 't Hullenaar beet het spits af, de latere ere-voorzitter W. Vierbergen

was zijn opvolger en na de heer Verouden en Cor Vermeij pakte Theo M.C. Schoonderwoerd (Grote Theo) als 24-jarige de draad op. Met enig rekenwerk ben ik dus pas de zevende voorzitter in de clubhistorie. Clubtrouw blijkt een belangrijke eigenschap te zijn. Immers ook secretaris Jan J. Overbeek kon bogen op vierendertig jaar bestuurslidmaatschap en ook de huidige penningmeester (en ere-lid) Martin van Zuilen heeft er al ruim een kwart eeuw opzitten. Unio 'versleet' in de loop der jaren een minimaal aantal bestuursleden.

Jeugd

Was in vroeger tijden het vlaggenschip van de vereniging, het eerste seniorenelftal, toonaangevend voor het reilen en zeilen van de voetbalclub, steeds nadrukkelijker zijn de talrijke jeugdteams het visitekaartje geworden. Een steeds groter deel van de in de vereniging aanwezige energie vloeit in die richting. Bij onze vereniging was dat van oudsher al het geval. De balans tussen recreatieve en prestatieve sportbeoefening viel al heel lang uit in het voordeel van de eerstgenoemde tak. Het jeugdbestuur kent al een zeer lange geschiedenis en kwijt zich steeds professioneler van haar taak. Door het inzetten van steeds meer gekwalificeerde trainers wordt getracht het voetbaltechnisch niveau omhoog te tillen. Maar nooit mag dit gaan ten koste van het voetbalplezier in de breedte. Natuurlijk is het interessant

Voorzitters

Gé van 't Hullenaar sr.
Willem Vierbergen sr.
Frits Verouden
Cor Vermeij
Theo M.C. Schoonderwoerd
Hans Miltenburg
Gerbrand van Lieshout

en plezierig eigen talenten op te leiden voor de hoofdmacht (waaruit ze vervolgens kunnen worden weggeplukt), maar ten koste van het voetbalplezier van de overige aan de club verbonden spelers mag dit nooit gaan. Wie het plezier in optima forma wil beleven, heeft slechts de trainingen en wedstrijden van de allerjongsten te bezoeken. Zij vormen het nieuwe visitekaartje van de club en op die wijze verricht Unio een belangrijke taak binnen het sociale leven van onze gemeente. En dat alles op basis van de betrokkenheid van vrijwilligers.

Gerbrand van Lieshout

Jubileumboekje ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van v.v. Unio

Aangeboden door de Jubileumcommissie Unio 75 jaar
John Ramaekers, Gé Sluys, Ferry Vink, Mieke van Dam,
Joke van den Hoogen, Hans Miltenburg, Paul van den Bosch,
Hans Anbergen, Leon Sangers en Gerard van Hooff

Redactie:	Gerard van Hooff
Bijdragen:	Piet Brouwer
Fotografie:	Archief Unio Gerard van Hooff Piet Brouwer Tom Bode
Vormgeving/ realisatie:	Drukkerij Heno
Oplage:	800 exemplaren

Inhoudsopgave:

Van de voorzitter	2
Een mensenleven oud	4
Mannen van het eerste uur	5
Rooms in alles	11
Vanuit de kelder	12
Club van Bouwers	20
Kampioenen	26
Belofte maakt schuld	29
Derde Lustrum dames	30
Oefening baart kunst	31

RKSV Unio een mensenleven oud

Stilstaan bij het vijfenzeventigjarig bestaan van een vereniging is een bijzondere aangelegenheid. De mensen van het eerste uur hebben de leeftijd van de allersterksten bereikt of zijn ons inmiddels ontvallen. De foto van het B-juniorenteam uit 1934 toont ons de allerjongste spelende leden van dat moment. Midden op de voorgrond ligt - natuurlijk met de voetbal in de handen - Cor Stalvord. Pas in 1952 zette hij een punt achter zijn indrukwekkende staat van dienst als doelman van Unio. Net voor de laatste jaarwisseling overleed hij. Hij was een levenlang lid van zijn voetbalvereniging en maakte het optreden van het eerste team in de eerste klasse nog mee. Zijn leeftijdsgenoot Kees van Schaik - met een flinke knielap om de rechterknie - blik ook met optimisme de toekomst tegemoet. En dat geldt trouwens voor alle andere poserende voetballtalenten. Teruglezend in het Woerdens Weekblad, dat op woensdag en zaterdag verscheen ten tijde van de oprichting van Unio, valt af te leiden dat het hectische tijden waren. Ook de impact die voetbal als spelletje had is nauwelijks met die van onze tijd vergelijkbaar. Voor sommigen was het echt alles! Bijna de reden van het bestaan, ook al zag de pastoor dat hoogst waarschijnlijk anders.

Andere maatschappij

Die drukte overigens zijn stempel op de maatschappij van die dagen.

En dat zowel in positieve als negatieve zin. Voor voetballend Oudewater was hij bron van inspiratie en kwelgeest tegelijkertijd. Met vlamme betogen verdedigden de oprichters van Oudewater/OVS zich tegen de bedilzucht van de geestelijkheid en de daar aan gekoppelde dreigende ontmanteling van de neutrale voetbalvereniging. Het 'bestrijden van de veelkoppige draak' wordt als een opgave gezien teneinde daarmee het algemeen belang en dat van de Oudewaterse sport in het bijzonder te dienen. Omringende plaatsen als Gouderak, Moordrecht en Haastrecht hebben immers al jaren neutrale verenigingen. Van katholieke zijde wordt in

Roem blijkt vergankelijk

Schertsenderwijs wordt op en rond de velden de term 'eeuwige roem' nog al eens gehanteerd. Een misvatting! De gelouterde rechtsbuiten die zich na zijn actieve voetballevens op de 'scheidrechterij' heeft gestort en dien tengevolge even langs de zijlijn van het verenigingsleven was beland, ervoer dit nog onlangs. Geïntroduceerd als pupillentrainer moest hij toch enige malen de vraag beantwoorden 'of hij vroeger ook zelf gevoetbald had'. Roem leeft vooral voort in de innercircle. Wie zich van de vereniging vervreemdt of al dan niet door verhuizing uit het oog raakt, ziet de vergaarde roem verdampen. Dat geldt ook voor bestuurders.

hetzelfde weekblad een vlammend betoog gehouden. Daarin wordt de vraag gesteld in hoeverre verenigingen van enige importantie die ballotage toepassen verschillen van Katholieke Sportbonden. Van sectarisch gedrag is geen sprake. "Het is ons goed recht ons op deze wijze te verenigen", luidt zijn verdediging. Om te eindigen met de bestaande dreiging van verdeling op basis van standverschil indien de 70 leden van Unio tegelijk zouden overstappen naar OVS. Na vijfenzeventig jaar is van een brandende kwestie een smeulend vuurtje geworden. In het verleden was er vaak sprake van uitslaande branden, nu van groeiende harmonie. Hoewel, spelen tegen OVS levert altijd wat extra adrenaline op.

De wijze waarop zij gestalte hebben gegeven aan de identiteit, de huisvesting, het uitdragen van de vereniging naar buiten of de nestgeur hebben bepaald blijkt in de praktijk van alle dag bij steeds minder leden bekend. Het noemen van hun namen levert vaak al snel geen blijk van herkenning meer op. Hun onbaatzuchtige inzet voor de club, het in figuurlijke en letterlijke zin slaan van de palen onder het verenigingsgebouw verdient echter respect. In dit boekwerkje willen we de ontstaansgeschiedenis van Unio nog eens over het voetlicht brengen. Als een soort document en een eerbetoon aan de pioniers. Natuurlijk is er ook aandacht voor kampioenen en het meer recente verleden.

Ereleden-/voorzitters

Willem Vierbergen
Adrie Bode
Antoon Boumans
Theo M.C. Schoonderwoerd
Jan J. Overbeek
Teunis van den Hoogen
Bep Sluys
Theo Schoonderwoerd
Martin van Zuilen

In historisch perspectief; mannen van het eerste uur

De zonen van directeur De Bruin van de gasfabriek op het Gasplein waren de eerste inwoners van Oudewater die in het bezit waren van een heuse voetbal. Dat is de stelling die Joop Joosten (1898) poneert in het clubblad dat in juli 1966 verscheen bij gelegenheid van de opening van het clubhuis aan de Waardsedijk. Joosten was op dat moment voorzitter van het centraal bestuur dat overkoepelend werkte voor de verschillende onderdelen van de rksv Unio: voetbal, wandelen, turnen en handbal. Zijn verhaal moet op waarheid hebben berust. Joosten immers was op 19 mei 1933 voorzitter van de vergadering die leidde tot de officiële oprichting van Unio. Saillant detail daarbij is dat die voorzittersrol eigenlijk was voorbehouden aan het toenmalige hoofd der school, de heer Mullink. Die moest afhaken wegens een hees spraakorgaan. Zelf zag Joosten het verband tussen het voetballen en het geloof niet zo. Aan de druk die door kerkbestuur en pastoor werd uitgeoefend kon echter niet ontkomen worden. Joop Joosten maakte op 1-jarige leeftijd zijn entree binnen de Oudewaterse gemeenschap. Geboren op 25 november 1898 verhuisde hij op 8 januari 1900 met zijn ouders, die een textielhandel dreven, naar het huis 'Vrede is Rijckdom' in de Wijdstraat. Dat huis bleef tot aan zijn dood in 1980 zijn domicilie. Faam verwierf hij als schrijver/dichter en vooral als kunstschilder. De dagen van Rembrandt en Maes herleefden op de 17e eeuwse zolder van het pand. Stillevenen waren het handelsmerk van Joosten. De eigenaren van de voetbal, de zonen De Bruin, hadden zo hun eigen regels. Ter voorkoming van vroegtijdige slijtage werd verordonneerd dat deelnemers op klompen op doel moesten staan en tevens werd een vergoeding van 5 centen bedongen om reparatie van de bal te kunnen garanderen. Op het Gasplein, het strijdtoneel dat de uitstraling van een prairie had, werd al snel kennisgemaakt met begrippen als 'afzijd', 'penantje', 'de bal is oud' en 'mets'. Tientallen jaren lang werd daar gevoetbald door gebroeders Doorman, Gijs van der Lee, Wim van Baak en natuurlijk Joop Joosten zelf. Voetbalclubjes kwamen op en

Joop Joosten leidde de oprichtingsvergadering en was jarenlang voorzitter van het overkoepelend bestuur.

gingen even snel weer ten onder. Volgens de overlevering had de club ADO zelfs nog even een eigen terrein vooraan in de Linschoten. D.O.D.R.V.G. was een van de zonderlinge namen die bedacht werden. Het stond voor 'Denk Om de Ruiten Van Geerling'. Maar ook de namen Victoria, De Blauwe Kiel en OVV stonden voor min of meer officiële voetbalclubjes. De naam Nerva (Nobel en rechtvaardig voor allen) wordt bij deze eerste Oudewaterse schreden op voetbalgebied ook vaak genoemd. Aar Rietveld, de toenmalige voorzitter van de Oudewaterse Rooms-Katholieke Voetbalvereniging Nobel en Rechtvaardig voor Allen". schrijft op

31 juli 1921 een brief aan de bisschop van Haarlem, A.J. Carlier. (zie brief)

Terug naar de broers De Bruin. Ademloos luisterden de deelnemers bij slecht weer en ander ongemak, zoals het lek raken van de bal, naar de sterke verhalen die de 'wereldburgers De Bruin' in petto hadden. Die immers hadden een echte interland gezien en konden verhalen over de prestaties van Just Göbel, Manus Franken en Jan Thomé.

De komst van timmerman Huson leidde tot een verhoging van het enthousiasme voor het voetbalspel. In en achter zijn zaak aan de Korenmolenwal werd veelvuldig

Weledede Eerwaarde Heer,

Ondergetekenden komen tot U met het beleefde verzoek het onderstaande terdege te behandelen, waarvan wij U bij voorbaat hartelijk dank zeggen. Op 7 februari is hier ter stede opgericht de R.-K. Voetbalvereniging Nerva welke op 19 juni gereorganiseerd is en waarvan het Reglement gezien is door onze geestelijk adviseur, de Zeer Eerwaarde Pater van Lubeek, welke op heden wegens lichte ongesteldheid zich niet ten volle kan inlaten. Daar er echter hier ter stede ook een neutrale voetbalvereniging met name Rohda gevestigd is, in welke ook zeer vele jongelui van den R.-K. Godsdienst medewerkende leden zijn en die thans, vooral nu wij gereorganiseerd zijn terdege bij ons thuishoren, is door dezen ons beleefd maar dringend verzoek de strengste maatregelen te nemen en wel met een extra hoe eerder hoe liever en hoe krachtiger hoe beter, hetzij desnoods van de kansel hier op attent gemaakt worden. Hopende en vertrouwend en de door U bovenstaande regelen onder ogen te brengen U onze volle medewerking zult verlenen en Decreet van Zijne Heiligheid de paus 'Katholieken, verenigd U' steeds meer verwezenlijkt zien, tekenen wij een schrijven op dezen van Uwe Eerwaarde, omtrent opinie vol gaarne tegemoet ziend. Met Bijzonder Hoogachting en verdere inlichtingen zeer gaarne verstrekkend,

*Bestuur van de O.R.K.v.v. Nerva (Nobel en rechtvaardig voor allen)
Parochie St. Franciscus
Aar Rietveld, voorzitter p/a Mag. De Zon.*

V.l.n.r.: Gert Vink, Cor Vermeij, Karel van Zandwijk, Ries van den IJssel, Piet Snel, Harry van der Meer, Jan Harreveld, Jan van Lun, Jan Verkley, Jan van Wijk, Gerard Streng

gesproken en dat had gevolgen. Er kwam een voetbalveldje in Rozendaal en de naam van de club werd Rohda (Recht op het doel af). Frans Moerel kreeg de eer de naam te hebben bedacht. Het werd een succes en na verhuizing naar de Nieuwe Singel ging het zo voortvarend, dat de eerste klasse van de Goudse Bond werd bereikt. Driekus Boele en Jan Sinke, de beide backs, maakten zo'n goede indruk dat zij werden uitgenodigd om in het bondselftal uit te komen. De eerste met kordaat ingrijpen als kenmerk, de laatste vanwege zijn bijzonder verfijnde techniek. Jongens als Henk Boele en Antoon Dijns brachten nog wel nieuw bloed, de financieel sombere tijd eiste zijn tol. Het noodlijdend bestaan kon niet langer gerekt

worden en beide verenigingen gingen ter ziele. Opstelling Rohda (eerste wedstrijd tegen Concordiaan uit Schoonhoven in 1920): H. Kloot; E. van Liefland, Joop Joosten; W. Huson, S. Haanstra en W. Wenzel; Alph. Pieters, Piet la Lau, Nico la Lau, W. de Pijper, Frans Moerel en J. de Vries.

Jan Sinke	Wout Middelman	Antoon Dijns
	Cees Degenkamp	Antoon v.d. Kolk
Leo de Groot		Joop Stalvord
Arie Verspeek		Jan de Bruin
Jan v.d. Kuy	Rinus Neerhout	

(Bron; jubileumboek 75 jaar OVS)

Na de ontmanteling van Rohda wegens geldproblemen is het nog lang niet gedaan met de voetbal-aspiraties hier ter stede. Het gejammer over het verlies duurde wel een jaar of vijf. Eerst schuchter maar allengs luider werd de roep om 'Koning Voetbal' weer op zijn troon te helpen. Onder de luifel van de Heksenwaag en in het er naast gelegen café Monopole werd druk vergaderd. Dat leidde uiteindelijk tot de oprichting van OVS. Op 13 augustus 1932 vond de geboorte plaats in café Deurloo. Het kwartet Joop Stalvord, Jan de Bruin, Leo de Groot en Antoon Dijns was bij deze 'bevalling' aanwezig. De zoektocht naar een veld brengt de nieuwe voetballoot naar een weiland van de firma Van der Lee, waar getraind werd, en vervolgens naar het terrein van Jan Kompeer dat naast de tegenwoordige Hendrik van Viandenstraat lag. Er wordt een collecte gehouden om het benodigde materiaal te kunnen aanschaffen. Een jaar later verhuist OVS naar het terrein van Rietveld waar heden ten dage de tuin van De Wulverhorst gesitueerd is. De opstelling van OVS tijdens de eerste competitiewedstrijd tegen Ona op 4 september 1932:

Tegenstanders waren per definitie voetbalvrienden. Samen op de foto voorafgaand aan de 'match'.

Cor Stalvord

(1919-2007) maakte de oprichting van OVS van heel nabij mee. Zijn broer Jo immers was het die na een mislukte poging een katholieke voetbalvereniging van de grond te tillen samen met Hubert Dijns de stoute schoenen aantrok, omdat 'er toch gevoetbald moest kunnen worden'. Bij manufacturer Bertus van der Maat had hij eerder geen enthousiasme voor dit initiatief kunnen losmaken. Cor verhaalde over deze hectische periode in een bijdrage ter gelegenheid van het zestigjarig bestaan van Unio. "Als broertjes lagen we 's avonds laat te wachten op de thuiskomst van Jo. Zo graag wilden we voetballen". Woest was Jo toen in mei 1933 Unio het levenslicht zag. Cor kon

wel waardering opbrengen voor de houding van zijn broer, maar het leven thuis bij de weduwe Stalvord werd er niet eenvoudiger op. Het voortdurende geruzie en gekibbel over voetbalaangelegenheden - de broers Cor, Theo en Bep contra Jo - vormden een bron van spanningen en moederlijk verdriet. Ten huize van de familie Stalvord leek de naam Unio te staan voor 'Uw Naam Is Ongeluk'. Van de drie broers die na een kortstondig 'avontuur' bij OVS voor Unio 'kozen' werd doelverdediger Cor een vaste waarde. Liefst vijftien jaar stond hij op doel in het eerste team. Hij debuteerde als veldspeler in de kampioenswedstrijd tegen RVC en was daarin verantwoordelijk voor de assist waaruit Jan van Lun de winnende treffer scoorde. Ter voor-

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Elfalfoto junioren uit 1933.
V.l.n.r.: Bep Stalvord, Cees Walree, Gert Vink, Cees van Schaik, Jan Verkley, Piet Snel, Adrie van den Hoogen, Cor Stalvord, Jan Harreveld, Kees Venhof en G. Vergeer

Ondertussen bij de bureu. Joop Stalvord, onder tweede van rechts, mede-oprichter Oudewater/OVS

'Met veel opoffering is 't gepaard gegaan. Hard hebben de jongens moeten werken, maar als straks O.V.S. een jaar zal hebben bestaan dan kan zij met voldoening terug zien op het afgelegde traject; omdat dit traject getuigt van opoffering, toewijding, en sportiviteit, van sportieve successen en van gunstige financieele resultaten. Zoo moet 't gaan O.V.S.: de eenige voetbalclub in Oudewater, heeft recht op de sympathie van allen! Dat men die sympathie dan ook schenke'.
Zou hij weet gehad hebben van het feit dat de pastoor van de Sint Franciscusparochie op 13 april daaraan voorafgaand het huurcontract met poffertjesbakker van der Steen had ondertekend?

koming van een rentree schonk hij na zijn laatste optreden in 1952 zijn volledige tenue aan opvolger Gert van der Horst. Zijn clubtrouw leverde hem een achtereenvolgens een bordje, een zilveren en een gouden speld op. Befaamd waren zijn keeperstruien die het resultaat waren van de breilust van zijn vrouw. Cor Stalvord overleed eind vorig jaar op 88-jarige leeftijd en was zijn levenlang lid van Unio.

In het Woerdensch Weekblad van 13 mei 1933 wordt onder het kopje 'O.V.S.-Nieuws' de ontstaans-geschiedenis van de Oudewaterse Voetbal Sport uit de doeken gedaan. De auteur van het stuk heeft een niet verder uit de doeken gedaan voorgevoel. Hij eindigt zijn interessante betoog met de tekst:

HUURCONTRACT

De ondergetekende F.W. van der Steen, poffertjes- en wafelbakker wonende te Gouda verklaart bij deze te hebben verhuurd aan het R.K. Kerkbestuur te Oudewater Een perceel GROND gelegen aan den Nieuwen Singel onder de gemeente Oudewater, ingericht als sportterrein; -----
Zulks voor den tijd van EEN JAAR, ingaande de EERSTEN JUNI NEGENTIEN HONDERD DRIE EN DERTIG en mitsdien zullende eindigen den LAATSTEN MEI NEGENTIEN HONDERD VIER EN DERTIG; waarna drie jaren optie wordt verleend. -----
Zulks voor een huurprijs van TWEEHONDERD VIJFTIGGULDEN voor het geheele tijdvak, door de huurder aan den verhuurder te voldoen in twee termijnen ieder groot honderd vijftig gulden voor de eerste maal op de EERSTEN DECEMBER NEGENTIEN HONDERD DRIE EN DERTIG en zoo vervolgens telkens zes maanden. Alle betalingen zullen moeten geschieden aan handen en op kwitantie van den verhuurder of diens rechtverkriggenden, zonder eenige korting hoe dan ook genaamd en wijders onder voorwaarden: -----
De huurder is verplicht voor hare rekening toezicht te houden op alles wat noodig mocht blijken om beschadiging van het verhuurde te voorkomen. Veroorzaakte schade door gebrek aan toezicht komt voor hare rekening. De verhuurder moet zorgen dat het terrein in goede staat wordt gehouden. Het is ten strengste verboden op het verhuurde toegang met wagens te verleenen. -----
De verhuurder behoudt gedurende den huurtijd met uitsluiting van alle anderen, aan zich het recht van verkoop aan het buffet en op het terrein, zoowel voor wat betreft eetwaren als drankjes, zonder hiervoor eenige vergoeding verschuldigd te zijn: doch waarvan 8 dagen tevoren kennis moet worden gegeven aan 't R.K. Kerkbestuur. -----
De verhuurder behoudt gedurende den huurtijd aan zich het recht van vrij gebruik van het verhuurde voor een tijdvak van ten hoogste drie weken op verschillende tijdstippen ter gelegenheid van concouren, openbare feesten of iets dergelijks, zonder dat de huurder aanspraak zal kunnen maken op vermindering van huur of schadeloosstelling: doch waarvan zie boven. -----
En de mede-ondergetekenden als vertegenwoordigende het R.K. Kerkbestuur te Oudewater, verklaren bovenstaande huur onder de gestelde voorwaarden te aanvaarden
Geteekend te Oudewater den 15 April 1933 in duplo. -----
Pastoor Bennenbroek, voorzitter v/h R.K. Kerkbestuur -----
F.W. van der Steen -----

Mooi gelegen aan Grote Gracht en Waardsedijk: Unio uit Oudewater. Zesendertig jaar lang het thuishonk, de voormalige boomgaard van de pastoor.

De R.K. sportvereniging "Unio" werd als vermeld opgericht op 19 mei 1933, des avonds om 8 uur in het Patronaatsgebouw. Het eerste bestuur bestond uit de navolgende personen.: de Zeereerwaarde Heer Pastoor Bennenbroek was geestelijk adviseur, G.W.M. van 't Hullenaar voorzitter, C. van der Meer secretaris, H.J. Dionisius penningmeester, C. Walree commissaris van materialen, B. van der Maat en P. Merks commissarissen. Het eerste bestuur was zeer actief, hetgeen wel blijkt uit het feit, dat zij wist te bewerken, dat verschillende hooggeplaatste elftallen naar Oudewater kwamen en dan werden er vriendschappelijke wedstrijden gespeeld. In het begin ging een en ander nogal primitief: zo moesten de spelers 's zondags zelf emmers

naar het terrein brengen, indien zij zich na de wedstrijd behoorlijk wilden wassen. Bovendien moesten de spelers zelf de netten ophangen. Uit de notulen van de eerste jaarvergadering blijkt, dat Unio toen ruim 80 leden telde. Tijdens deze vergadering werden nog enige komische mededelingen bekend gemaakt, o.a. dat het verboden was aan het voetballen deel te nemen zonder voetbalschoenen, dat de echtgenoten van de spelers vrij toegang hadden op het veld en dat bij de secretaris Unio-shirts verkrijgbaar waren, waarvan de duurste fl. 1,60 kostten.

Sectariërs?

Een ingezonden stuk in het Woerdensch Weekblad met als onderwerp de R.K. Sportbeweging wordt op 31 mei door een waar-

schijnlijke sympathisant van Unio in stevige bewoordingen gepareerd. Het recht op R.K. Sportbeoefening wordt breeduit uit de doeken gedaan, de antipathie ertegen als onbillijk gekwalificeerd en het verwijt sectarisch te opereren bestreden. 'Noem eens een vereniging van eenige importantie die geen ballotage heeft van nieuwe leden? Waarom zijn dit nu allemaal géén sectariërs en de Katholieke Sportbonden wel? Hoeveel bonden bestaan er niet van uiteenlopende aard die een eigen doel nastreven. Moeten al deze leden nu uitgemaakt worden voor schapen en bokkenmensen? Sectariërs? De schrijver voorspelt vervolgens dat wanneer de 70 leden van Unio in een klap naar O. V.S. zouden overstappen er vast en zeker op basis van bijvoorbeeld standsverschil een tweedeling zou ontstaan. 'De wereld hangt nu eenmaal van concurrentie aan elkaar'. 'Laat iedereen die meent op de R.K. club te moeten afgeven op een andere wijze, zich op de hoogte stellen en overtuigen van het goed recht van zulk een club', aldus J(oosten?) uit Oudewater. Nadat de eerste drie jaar was gespeeld op een zeer klein en slecht bespeelbaar veld, nam Unio op 7 juni 1936 het nieuwe terrein, gelegen aan de Nieuwe Singel, officieel in gebruik. Een en ander was voor een zeer groot gedeelte te danken aan Unio's grootste pionier en voorvechter uit die tijd, de heer W. Vierbergen Sr., later ere-voorzitter van Unio's voetbalafdeling.

Rekeningen uit die tijd getuigen van de investeringen die moesten worden gedaan. Mr. Metselaar René J. Dionisius, IJsselveere A 86 ontvangt een bedrag groot fl. 391,70 wegens gedane werkzaamheden en leveranties. In een fraai handschrift geschreven lezen we:

Het leggen van een gewapend betonvloer en betonvoet voor de nieuwe en oude kleedkamers. Het maken van de waschgelegenheid, WC en urinoir. Het stellen van een betonput en het leggen van de riolering met bijbehorend putje. Het leggen van een gewapend betonvloertje voor het controlehokje. Het maken van een gewapend betonvoet onder de tribune. Het aangieten der ijzeren paaltjes om het speelveld, afrastering van vliet en de ijzers der ballenvangers.

Unio-bestuur in 1938 (eerste lustrum)
 V.l.n.r. staand: P. Merks, B. v.d.Maat, C. Walree sr.
 V.l.n.r. zittend: C. Vermeij, W. Vierbergen Sr, Pastoor Bennenbroek, J.A. Bode, H.J. Dionisius

De bos panlatten die Joh. Morsink heeft opgehaald wordt niet vergeten; fl. 1,70.

Ook Piet Vermeij, Timmerman en Aannemer, Roodezand, verricht de nodige werkzaamheden. Hij verricht zijn klussen in maart en mei 1936. Het hek bij de ingang, het controle-huisje, de kleedkamers en de doelen kosten, volgens opgaafl. 530,00. De afrastering rond het terrein komt het Kerkbestuur te staan op fl. 213,00 en wat piket-paaltjes en latjes bekronen de rekening. In totaal debet aan A. Vermeij fl. 748,28.

Kees Bode

geboren in 1908, verhaalde bij gelegenheid van het 50-jarig bestaan, dat het voetballen begon met de club Nerva, Daarna kwam Rohda. De afsplitsing van Unio van OVS kon volgens hem niet uitblijven. De afstand tussen Rooms-Katholieken en andersgezinden was in de dertiger jaren groot en dat is nog heel lang zo gebleven. Kees speelde mee in de eerste wedstrijd van Unio tegen Jutphania in Jutphaas. Er werd met 12-0 verloren. De eerste thuiswedstrijd werd gespeeld op een boomgaard die vroeger aan de kerk had toebehoord. Pastoor S. Bennenbroek had dit veld als een goed zielenherder namens de kerk afgestaan. Volgens deze bron was de beste man niet echt enthousiast over het voetballen. "Het was overigens wel een brave ziel". Voorzien van een pet keepte Kees Bode ook de eerste thuiswedstrijd. Deze ging met de sprekende cijfers 3-9 verloren tegen Esto uit Bodegraven. Het voetbal was voor

Kees Bode

Voetbalvereniging O.V.S Oudewater

OUDEWATER, Juni 1933

WelEdele Heer

De oprichting van een R.K. voetbalvereniging beteekent voor onze vereniging zeer zeker ongewenste en oneerlijke concurrentie.

Wij zijn in staat die concurrentie het hoofd te bieden, omdat wij beschikken over een kern van goede leden en goede spelers. Naast dit spelersmateriaal behooren wij echter achter ons te hebben de sympathie en den steun van een goed deel der Oudewatersche bevolking.

Die steun behoeft niet altijd direct financieel te zijn.

Ook Uw morele steun wordt op hoogen prijs gesteld.

Wij verzoeken U dan ook met de meeste aandrang, zoo nu en dan onze wedstrijden te bezoeken.

Dan steunt U ons én moreel én financieel.

Plaatsjes als Haastrecht, Moordrecht, Gouderak, enz. enz. hebben sinds jaren neutrale voetbalclubs.

Dat is ook in Oudewater mogelijk, als U ons steunt.

Wij krijgen een sterke concurrent tegenover ons.

Helpt ons dien veelkoppige draak bestrijden in 't algemeen belang en in 't bijzonder belang van de OUDEWATERSCHE SPORT.

Namens het Bestuur van O.V.S.

Huub Dijns

Secretaris

de spelers van het eerste uur hun lust en hun leven. "Zondags ging je naar de kerk, 's middags werd er gevoetbald en 's avonds in de kroeg nagekaart over de geleverde prestatie". Was er aanvankelijk geen geld voor een echte oefenmeester, later kwam er een heuse trainer. Dat kostte weliswaar een tientje per maand, maar het kon er net van af. Kees Bode was de doelman van het eerste kampioenselftal van de R.K.S.V. Unio, dat van het jaar 1937. Zijn teamgenoten waren Wim Vink, Willem de Waal, Jan Harreveld, Piet Snel, Gert van Schaik, Jan van Lun, Anton Vermeij, Piet Vermeij, Tinus van Zuylen, Theo Vermeij, Cor Vermeij en Harry van der Meer. Leider was Aderiaan Tegelenbosch. Voor Kees Bode was Unio aanvankelijk voetballen en vergaderen en later alleen nog maar vergaderen. Als commissielid maakte hij de 25 jaar vol. Uit het verleden van de club waren bij Kees Bode het krachtdadige optreden van voorzitter W.H. Vierbergen en van diens opvolger 'Flip' Verouden bijgebleven. Kees Bode, de chauffeur van de ziekenwagen, overleed op 25 december 1983.

Harry van der Meer

werd op 10 december 1918 in Oudewater geboren. Hij was de zoon van de uitbaters van het bekende café-restaurant De Roos, het huidige restaurant met de naam Joia. Hij was de jongste uit het gezin van der Meer, dat zes zoons en drie dochters telde. Hij bezocht na de bewaarschool van de zusters

de R.-K. Jongensschool van meester Mullink, de dames Thier, meester Verouden, meester Schippers en meester Lubbers. De kinderen Van der Meer bezochten, op Kees na, de kostschool in het Brabantse Huijbergen. Daar werd door Harry "ontzettend veel gevoetbald". De broeders bleizen daarbij hun partijtje mee. Terug in Oudewater was net OVS opgericht en 'die snotneus' wilden ze er wel bij hebben. Broer Kees van der Meer was betrokken bij de oprichting van Unio. Die was de eerste secretaris van de op katholieke leest geschoeide voetbalvereniging. Kees zelf was niet zo'n voetballer. Die maakte zich in de begintijd vooral verdienstelijk door de kaartjes te produceren die voor de toegang tot zogeheten demon-

Harry van der Meer

Oudewater rond 1925 - De molen staat nog op de Molenwal, paard en wagen passeren de Cosijnbrug. Achter de schermen is het een komen en gaan van voetbalclubjes. Pas in 1932 is er een blijvertje; Oudewater/OVS. Zeven maanden later, op 19 mei 1933, ziet Unio het levenslicht.

stratiewedstrijden konden worden gekocht. Van der Meer beschouwde zichzelf als een van de betere voetballers in zijn tijd. Uit de beginjaren roemde hij Gerard Streng (Eddy) en Piet Snel, de middenvoor, maar ook dirigent of te wel spelmaker Jan Sinke en back Tinus van Zuylen werden door hem hoog ingeschat. Over zichzelf sprak hij de volgende 'bescheiden' woorden: "Ik stak mentaal boven al die zwoegers uit en had als linkshalf een dodelijk schot in mijn linkerbeen. Daar kon ik wel hard mee schieten, ja". Hij moest vanuit zijn lidmaatschap van de Jozefgezellen wel voor Unio gaan spelen. Hij herinnerde zich maar al te goed dat de pastoor de motor achter de voetbalactiviteiten was en dat er demonstratiewedstrijden werden gespeeld door katholieke verenigingen als

Volendam en De Spartaan '20. Voetballers kregen de Oudewaterse beginnelingen van een trainer die zelf bij het Goudse Donk voetbalde. Per training werd hij betaald en bij slecht weer werden indoortrainingen geregeld in het patronaatsgebouw, de huidige Klepper. In 1937 behaalde Unio het eerste kampioenschap. Met 3-1 werd de kampioenswedstrijd van RVC gewonnen. Uitwedstrijden werden in de regel met de fiets bezocht. Dat maakte het voetballen tot een dagvullende aangelegenheid. Zoals de pastoor aan de basis stond van het voetballeven van Harry van der Meer, zo had deze geestelijke ook invloed op de beëindiging ervan. Een privé-aangelegenheid! Zijn huwelijk met de dochter van een 'zware' predikant viel niet in goede aarde bij de geestelijkheid.

Harry van der Meer stopte in 1942, bekommerde zich vooral om De Roos en verdween in 1951 uit Oudewater. In Rhenen, Veenendaal en ver daar buiten werd 'Harry's Fashion' een begrip. De waterpoloër die doende is zijn Nederlandse nationaliteit opnieuw te verwerven, naamgenoot Harry, is een kleinzoon van de Unio-speler van het eerste uur. Harry van der Meer sr. overleed op 77-jarige leeftijd in 1996.

Statuten:

art. 1: NAAM

te Oudewater is gevestigd de vereniging genaamd UNIO

art. 2: DUUR

De vereniging is aangegaan voor de tijd van 29 jaren, aanvangende 19 mei 1933.

art. 3: DOEL

Het doel der vereniging is om met bescherming der godsdienstig-zedelijke belangen harer leden de sport in het algemeen en de voetbalsport in het bijzonder onder roomsch-katholieken te beoefenen.

art. 4: MIDDELEN

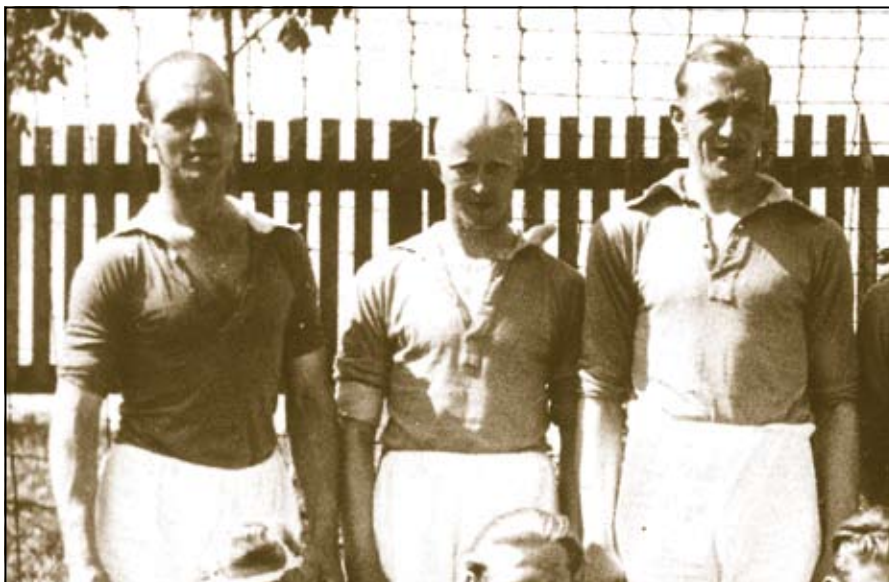
De vereniging tracht dit doel te bereiken langs wettigen wegen door:

- a. als lid toe te treden tot den koninklijk goedgekeurden en door den Aartsbisschop van Utrecht erkenden Bond van Roomsch-Katholieke Sportverenigingen;
- b. het houden van geregelde oefeningen onder hare leden;
- c. het samenwerken met andere verenigingen, die eenzelfde doel beoogen en voorts door alle wettige middelen, die aan het doel bevorderlijk zijn.

art. 5: LEDEN

De vereniging bestaat uit:

- a. werkende leden
- b. aspirant-leden
- c. eereleden
- d. leden-donateurs

Wim Duits (midden) met links Antoon Boumans en rechts Gert Streng.

Wim Duits

(1922) is ook een leven lang lid. Wanneer hij, naar eigen zeggen, 'niet zo verlegen was geweest', zou hij vanaf de eerste minuut lid zijn geweest. Op de derde zondag van de meimaand van 1933 overwoog hij zich direct na de mis naar het patronaatsgebouw te begeven. Daar werd de gelegenheid geboden je op te geven voor de voetbalvereniging. Dat immers had pastoor Bennebroek vanaf de kansel meegedeeld. Uit 'bescheidenheid' zag hij er van af. De gemiste kans werd overigens al snel hersteld door Wim's moeder. Bij Jan Sinke, die toch voor het 'dooienfonds' lang de deur van café 'de Rolaf' komt, meldt zij haar spruit (de vierde met die voornaam, drie voorgangers

overleden) aan als lid van Unio. Getraind werd er op een veld aan de Singel waar de heer Walree verantwoordelijk was voor het openen en sluiten van de hekken. Jeugdvoetballers van het eerste uur waren ondermeer Koen Boere, Joop de Lange, Theo Streng, Wim Harreveld, Ries van Harmelen en Adri Bode. Wedstrijden tegen verenigingen als Donk, Esto, MSV en VEP onderstrepen het Roomsche karakter van de sportbeoefening. De IVCB en de DHVB (Diocesane Haarlemse Voetbal Bond) vormen het decor waarin gevoetbald wordt. Pas tijdens de tweede wereldoorlog komt op last van de bezetters aan de 'apartheid' een einde. Unio speelt daaropvolgend in de 2e klasse van de Goudse Bond. Het kampioenschap van het seizoen '42-'43 betekent promotie naar de 1e klasse.

Wim is dan al lang gepromoveerd tot eerste elftalspeler; op zeventienjarige leeftijd debuteert hij. Na 'Arbeitzeinsatz' en onderduiken vanaf 'Dolle Dinsdag', is hij er in augustus 1945 bij als pastoor van der Snoek het gerestaureerde veld weer in gebruik neemt met een fraai 'balletje breed'. Met Jan en Adrie Bode, Toon Boumans, Piet Kroes, Cees Merks, Cees van Schaik, Piet Snel, Cor Stalvord, Koos Streng en A. Vermeij wordt aan een nieuw voetbalhoofdstuk begonnen. Wim stopt pas op zijn zesenzestigste. Een groot aantal clubtrofeeën getuigen van zijn verbondenheid met onze vereniging.

Rooms in alles

Pastoor Bennenbroek

De geestelijkheid probeerde alle katholieke jongeren tot 18 jaar betrokken te houden bij de kerk. Ze waren bang dat de jongeren zich door de verleiding van spot, dans, film en muziek en vooral natuurlijk het andere geslacht over zouden geven aan zedeloos gedrag. De katholieke jongerenorganisaties moesten er voor zorgen dat de jeugd in het goede, katholieke spoor bleef. Zo waren er de katholieke verkenners (padvinderij), de katholieke arbeidersjeugd (KAJ), de 'Katholieke Actie', de katholieke voetbalvereniging, zoals Unio, en speciaal in Oudewater de 'Jeugd Derde Orde'. Alle verenigingen en organisaties werden geleid door een geestelijk adviseer. Meestal was dit een kapelaan of pater uit de eigen parochie.

Volwassenen waren lid van allerlei katholieke arbeiders- of middenstandsorganisaties, katholieke vakbonden, de katholieke radio-omroep (KRO). Ze lazen katholieke kranten en tijdschriften, zoals De Volkskrant en de Katholieke Illustratie. Bij verkiezingen kozen zij op de KVP, de katholieke volkspartij. Op de katholieke Sint Franciscus-school kregen de jongens onderwijs en de Mariaschool was de school van de nonnen en voor de meisjes. De katholieke Mulo en VGLO/huishoudschool waren vormen van vervolgonderwijs die ter plaatse gevolgd konden worden. Kinderen van meer welgestelde gezinnen bezochten vaak katholieke internaten en ook het seminarie, de opleiding tot priester kon zich in een grote belangstelling verheugen.

Pastoor van der Snoek

'De oudste zoon de boerderij, de volgende zoon voor het priesterschap' was een niet ongebruikelijke manier van denken. Oudewater kende voor de jeugd ondermeer de Kajottersbeweging; de Katholieke Arbeidersjongeren kwamen bijeen in het Patronaatsgebouw. Zij voerden gesprekken over allerhande onderwerpen, er werden lezingen gehouden en er was spel. De korfbalclub JDOI was een onderdeel van de jeugd 'derde orde'. Zij speelden op het Unio-veld. De Katholieke Actie Kern meisjes Oudewater hield zich bezig met geestelijke, culturele en sociale vorming, De gymvereniging was op dezelfde leest geschoeid en dat gold ook voor de wandelsportvereniging.

Oudewater in 1933

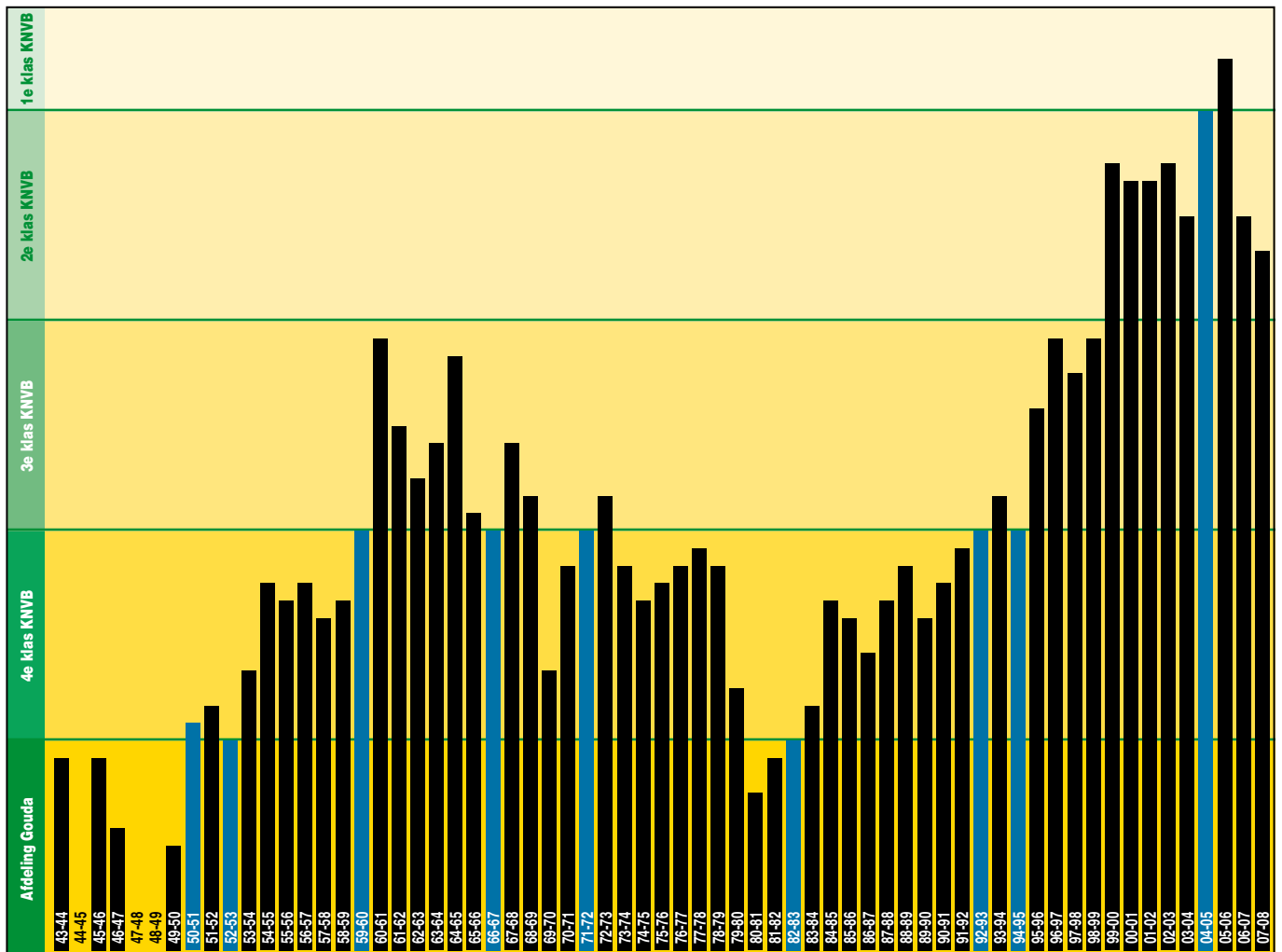
Volkstelling van 1933

Aantal inwoners	3167
Rooms-Katholiek	1650
Nederlands Hervormd	926
Gereformeerde Kerk	90
Geen religie	108
Gereformeerde Gemeente	70
Nederlands Israëliet	16
Doopsgezinden	4
Evangelisch Luthers	2
Christelijk Gereformeerd	1

Gemeentebestuur

Burgemeester J.M. van Doorninck	
Wethouder G.N.J. van der Pavoordt	R.K. Staatspartij
Wethouder E. Groeneweg	ARP
M. Bode	R.K. Staatspartij
J.P. van Doornen	R.K. Staatspartij
P. In 't Veld	R.K. Staatspartij
A. Kasbergen	R.K. Staatspartij
G. v.d. Lee	Vrijheidspartij
J. Prins	SDAP
Schouten	CHU
J.C. van Vliet	CHU
M. Buys	ARP
Gemeentesecretaris A.W. den Boer	

Vanuit de kelder naar de zolder

Promotie uit kelder

Jarenlang hing er een elftalfoto rechts van de entree van de kantine. Op de foto mannen met een blik die zich het beste laat vergelijken met de leuze die tijdens de thuiswedstrijden van Willem II onderaan de tribune hangt. 'Stoere

kerels, Wesley', luidt de boodschap. Met een zelfverzekerde, uitdagende gezichtsuitdrukking kijkt het gezelschap de wereld in. Kortom, een voorbeeld van uitstraling. En terecht. Wie zich verder in de achtergronden van deze kleurenfoto verdiept en op de achterzijde het

jaartal 1982 ontwaart, dient ook meteen te weten met welke missie deze lieden bezig zijn. Zij zijn op het tijdstip van de opname - oktober, gezien de jassen waarmee de begeleiders zich getooid hebben - in de race voor het kampioenschap van de Goudse Bond. Dat deze missie voltooid werd op het eind van het seizoen 1982/1983 mag als genoegzaam bekend worden verondersteld. Door in de laatste wedstrijd thuis met 4-0 van Oudewater/OVS te winnen wordt naaste belager Waddinxveen op afstand gehouden en komt er een eind aan een driejarig verblijf in de kelder van het amateurvoetbal.

André Groen (sponsor), Leo van Someren (leider), Bram Huisman (trainer), Kees van Dijk, Wim de Wit, Ben Stukart, Hans Miltenburg, Cees Jongeling, Gé van Vliet, Leo Vermeij (grensr.), René van Beek, Mark Bulthuis, Gerbrand van Lieshout, Pim van Baaren, Fred Hogendoorn, Martin Oostrom en Wim Geurts (verzorger) vormen de eenheid die deze klus klaart.

Dit team behaalde in 1983 het kampioenschap van de Afdeling Gouda door een klinkende 4-0 overwinning op Oudewater OVS

Groot sportief leed

Op 19 mei 1980 was het leed geschied. Door een 0-1 verlies tegen SCR was een eind gekomen aan een jarenlang verblijf in de vierde klasse en moest Unio twee seizoenen achtereenvolgens ervaren, dat een terugkeer nog een hele opgave was. Meer verenigingen bleken over dezelfde doelstelling te beschikken. Zoals Soccer boys uit Bleiswijk op het eind van het seizoen '82/'83 liet merken door Unio in een beslissingsduel op het veld van Esto van promotie af te houden. Het werd 2-0 voor de Bleiswijkers. De entree van de 'Krijnen-brigade' bestaande uit Gé van Vliet, Martin Oostrom, Pim van Baaren, Ton Schoonderwoerd maakte in het eropvolgende seizoen blijkbaar het verschil. De promotie was een welkom geschenk bij de viering van het 50-jarig jubileum. Datzelfde jubileum bezorgde Unio-voorzitter Theo Schoonderwoerd nog een fikse sportieve domper, toen de selectie zich slechts tegen heug en meug tot deelname aan het afdelingskampioenschap in Wippolder liet verleiden. De jubileumviering sprak hen als rechtgeaarde Unio-spelers schijnbaar meer tot de verbeelding. Met Cees Jongeling op doel liep het ook op niets uit.

Geloof in eigen kunnen

Terug in de vierde klasse met Koos Burger aan het roer en nieuwe gezichten als Paul Eduard, Werner van den Bosch, Fedor de Goey, Ed Venhof, Ad van de Laar en René Sangers verloopt het acclimatiseringstraject niet al te voorspoedig. Maar net weet men aan degradatie te ontkomen. Woerden wordt kampioen in de competitie '83/'84, Moordrecht gaat terug naar de Goudse Bond. Het is een begin van een reeks van jaren waarin Unio vanuit de Olympische gedachte lijkt te voetballen; het meedoen lijkt belangrijker dan het winnen. De 37-jarige Piet Brouwer keert nog terug in het eerste team, Fred Hogendoorn en Hans Miltenburg spelen hun vijfhonderdste wedstrijd en zowel onder Koos Burger en Theo Schoonderwoerd is er voor de Oudewateren niet veel meer weggelegd dan een rol in de omgeving van de middenmoot. In augustus 1988 maakte Douwe Oppedijk zijn entree als trainer. Onder zijn bezielende leiding wordt het seizoen 1988/1989 afgesloten met een derde plaats. Het seizoen daarna - '89/'90 - houdt dezelfde

De dag dat de vrijdag de zondag versloeg

Het was een stormachtige dinsdagavond in maart 1982. Op het programma stond de wedstrijd tussen Unio 1 (zondag) en Unio 1 (zaterdag). De locatie was het kunstgrasveld naast sporthal De Mammoet in Gouda. Wie in die tijd bij Unio rondliep, weet nog wel dat de zaterdagafdeling door meerdere mensen binnen de vereniging min of meer als een noodzakelijk kwaad werd gezien. Nu wilde het geval dat het vlaggenschip van de vereniging, door de aanwezigheid van zaterdagvoetballers als Unio 1 (zo) aangeduid, in 1980 door ongelukkige omstandigheden was gedegradeerd uit de 4e klasse van de KNVB naar de hoofdklasse van de afdeling Gouda. Intussen had echter ook de zaterdagtak van de vereniging zich opgewerkt tot in de hoofdklasse van die afdeling Gouda. Beide teams bewogen zich dus sportief gezien op hetzelfde niveau.

De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de zondag een kwalitatief veel sterker team bezat, maar ook dat er van die zijde nogal op de zaterdagvoetballers werd neergekeken. Ze werden zelfs laatdunkend (gekscherend) aangeduid als "de vrijdag". Om het krachtsverschil voor eens en voor altijd vast te stellen drong vooral de zondag nog al eens aan op een krachtmeting. De onovertroffen leider van zondag 1, Gert Streng, lukte het om een datum voor de interne strijd te vinden en de afspraak te maken.

Met de harde wind mee begon de zondag direct een hevig offensief. Maar alle technische kwaliteiten ten spijt, het zaterdagteam hield moedig stand en kon de schade tot de rust beperken tot een 1-0 achterstand.

Na de spreekwoordelijke thee bevroede nog niemand dat er wel eens een eeuwigdurende verrassing in de lucht kon hangen. Hautain speelden de zondagvoetballers het balletje rond, doch na een messcherpe counter maakte de tegenstander gelijk (1-1).

Gelijkspelen tegen de "vrijdag"? Dat kon toch niet! Het zondagsteam zette nog een tandje bij en tenslotte waagden ook de laatste (lange) mannen zich naar voren. Dat hadden ze niet moeten doen.

De bal werd door de zaterdag regelmatig tot het middenveld uitverdedigd en omdat de vrijwel werkloze zondagkeeper zijn positie ver voor zijn doel had ingenomen, werd hij op een gegeven moment door een slimme zaterdagvoetballer verrast. Van zo'n 40 meter afstand zeilde de bal over hem heen in het doel: 1-2 voor zaterdag 1. En in die stand kwam in de resterende minuten geen wijziging meer.

Na afloop was de stilte in kleedkamer 1 tot in Oudewater hoorbaar. De euforie in kleedkamer 2 kende geen grenzen. De arme leider van de afdeling zondag heeft nog maandenlang geprobeerd een revanchewedstrijd te organiseren. De afdeling zaterdag kon maar geen geschikte datum vinden

trainer zijn spelers tijdens de winterstop de spiegel voor. In het openbaar houdt hij de individuele prestaties tegen het licht. Niet om kritiek te leveren, maar goede raadgevingen ter overweging. Patrick van Schaik, Cor van den IJssel, Wim de Wit, Werner van Baaren, Kees van Dijk, Pim van Baaren, Ed Venhof, Anton Snel, Mark de Wit, Werner van den Bosch, Fred Hogendoorn, Gerbrand van Lieshout, Erwin van Vliet, René van der Wilk en Edwin van der Weide vormen de vijftien spelers die de oren gewassen krijgen. Gerbrand van Lieshout, die de kwalificatie 'eindpunt' krijgt vanwege het veelvuldig inleveren van de bal, houdt er een licht trauma aan over. Meer dan een vijfde plek levert deze aanpak overigens niet op. In de daaropvolgende seizoenen kan een stijgende lijn worden waargenomen, respectievelijk derde in '90/'91 en tweede in '91/'92.

Mentale opsteker

Er staan mooie dingen te gebeuren. In het laatst genoemde seizoen

beleeft Unio een mentale opsteker van de eerste orde. Stond de vereniging in de omgeving bekend om met name het technisch goed verzorgde voetbal, in oktober 1991 ontpopt zich de cupfightersmentaliteit. Liefst 25 kilometer van huis moet de strijd worden aangebonden tegen hoofdklasser Alphense Boys. Op een bijveld wel te verstaan. Voor vermindering van het hoofdveld werd blijkbaar gevreesd bij de komst van de vierdeklasser uit de provincie. Onder leiding van coach Jan van den Heuvel werden alle voorradige krachten aangesproken en zesendertig hoekschoppen ten spijt weigerden de Oudewateren te buigen voor de hoofdklasser die onder de bezielende leiding van aanvoerder (en latere Unio-trainer) Koos van Zoest niet tot scoren kwam. Penalty's moesten uitsluitend brengen. Het benutten van vier van deze strafschoppen volstond. Eric Sangers, Werner van Baaren, Ed Venhof en Alphons van Lieshout waren de schutters. Aan Boys' zijde misten de eerder genoemde

Unio zaterdag: Staand v.l.n.r. Simon Broer, Thijs Overbeek, Peter Drost, Jan van Vliet, Jos Sluys, Paul Eduard, John van der Horst, Tom van Eck, Bram Huisman. Gehurkt: Gerard Steyn, Piet Brouwer, Frans Brouwer, Hans Boerman, Hans van Leeuwen, Cees Sluys en Maxim de Voogt.

aanvoerder en zijn doelman Garrelfs. Het veredelde jeugdteam - oudste speler 26 jaar - waarmee Unio aantrad, bestond verder uit René Tuithof, Edwin van der Weide, Cor van den IJssel, Erwin van Vliet, Mark de Wit, Werner van den Bosch, Ad van Roekel en Anthony de Goey. Een nacompetitie tussen drie koplopers. Dat was het bizarre slot van de competitie '91/'92. De Stolwijkers waren zo vriendelijk de laatste competitiewedstrijd te verliezen tegen het al gedegradeerde Nicolaas Boys en dientengevolge eindigden er drie verenigingen met 30 punten; Unio, Stolwijk en GSV. In de allesbepalende slotwedstrijd, uit bij Stolwijk, viel het doek 6 minuten voor tijd

door de gelijkmaker van Jan Noorlander. Eindstand 2-2. Fred Hogendoorn krijgt bij de afsluiting van het seizoen een herinnering aangeboden wegens het 20 jarig lidmaatschap van de A-selectie. Voor een afscheidswedstrijd is er voorlopig nog geen aanleiding.

Naar de derde klasse

Het seizoen '92/'93 kent twee nieuwe gezichten. Tijdens het bedrijfsvoetbaltoernooi op de velden van Oudewater/OVS is Theo Stoker, uitkomend voor Groene Hart makelaar Wim van Zwol, gespot door trainer Jan van den Heuvel. 'Tegen een kleine onkostenvergoeding' laat Theo zich verleiden van Ultrajectum over te stappen

naar Unio dat hij tijdens de beslissingwedstrijd tegen GSV had zien acteren. De tweede 'nieuwkomer' is doelman Martijn Voorbach die het zaterdagvoetbal verruilt voor een plaats in de zondagselectie. Hij neemt de plaats in van marinier/doelman René Tuithof. Na 8 wedstrijden belandt Unio op de leiderplaats en even later is een periodetitel een feit. De uit Cambodja teruggekeerde Tuithof komt dan ook min of meer in een opgemaakt bedje. Theo Stoker blijkt van toegevoegde waarde. Als 'onruststoker' vraagt hij veel van de aandacht van de tegenstanders en bovendien is hij een echte aanjager. Met nog twee wedstrijden voor de boeg is het verschil met het stug achtervolgende Stolwijk 4 punten. Dat houdt in dat het kampioenschap 'in 't hol van de leeuw' behaald kan worden. Trainer Jan van den Heuvel, oud-trainer van de Stolwijkers, heeft zoveel vertrouwen in de goede afloop, dat hij zijn colbert verruilt voor een trainingspak. Hij weet immers welk lot hem bij een kampioenschap beschoren is; de moddersloot bij Stolwijk. Zo geschiedt. Door een doelpunt van Alphons van Lieshout halverwege het eerste bedrijf wordt het 1-0. De derde klasse is een feit! Voor dit resultaat tekenden: René Tuithof, Wim de Wit, Werner van Baaren, Erwin van Vliet, Pim van Baaren, Anton Snel, Alphons van Lieshout, Fred Hogendoorn (38 jaar), Werner van den Bosch, Theo Stoker en Anthony de Goey. Martijn Voorbach, Eric Sangers, Cees Jongeling en Edwin van der Weide droegen hun steentje eveneens bij. Met een lied wordt afscheid genomen van elftalleider Theo - bokkie - Schoonderwoerd. De Rijn&Gouwe Cup wordt in de slotwedstrijd tegen Haastrecht een feit. Met 37 punten uit 22 wedstrijden wordt een gemiddelde van 1,6818 per wedstrijd gehaald. Fred Hogendoorn krijgt zijn publiekswissel en wordt na 21 jaar trouwe dienst uitgeluid. Aan de andere kant, bij Haastrecht, ondergaat Jan Willem Koorevaar eenzelfde lot. Hij wordt assistent-trainer bij Unio. De viering van het 60-jarig bestaan kan beginnen.

Even terug

Met Hendrik-Jan Kiela als nieuwe ster aan het firmament ziet het er aanvankelijk nog redelijk rooskleurig uit in de derde klas. Met nog 7 wedstrijden voor de boeg leidt Unio het rechterrijtje, dat wil zeggen

Promotie in jubileumjaar 1993: Staand: Jan van den Heuvel, Pim van Baaren, Erwin van Vliet, Fred Hogendoorn, Wim de Wit, Eric Sangers, Wim van de Pol, Werner van Baaren, Rob Scheel, Theo Schoonderwoerd. Gekniel: Theo Stoker, Anthony de Goey, Werner van den Bosch, Alphons van Lieshout, Anton Snel, Gerbrand van Lieshout, René Tuithof, Martijn Voorbach.

dat er zes verenigingen minder punten hebben behaald. In de regionale pers wordt de ploeg gekarakteriseerd als 'een team dat goed voetbalt, maar toch verliest'. Troostende woorden. Zelfs de teruggehaalde 'good-old' Fred Hogendoorn kan het tij niet meer keren. Leek handhaven aanvankelijk nog een optie, na ondermeer minimaal verlies tegen koploper VVSB rest slechts de deceptie; terug naar de vierde klasse. Uithuilen en opnieuw beginnen.

Weer naar de derde klasse

Het seizoen '94/'95 wordt onder leiding van Jan-Willem Koorevaar benut om de sceptici die hun uitlating 'wat hebben we ook in de derde klas te zoeken' bewaarheid zagen eens duidelijk op hun nummer te zetten. Al snel stellen krantenkoppen de vraag: "Wie kan Unio nog stoppen?" De eerste periode is al heel snel een feit. Van de youngsters Berno Brouwer en Stefan Koster heeft vooral eerstgenoemde geen last van aanpassingsproblemen en de selectie is in de breedte sterker dan ooit. Hendrik-Jan Kiela laat zich vele malen tot man-of-the-match kronen en alleen Moordrecht houdt de achterstand op het fier aan de leiding gaande Unio beperkt. In de eindfase moeten de punten nog een keer aan Groeneweg (1-0) gelaten worden, waardoor de confrontatie met Moordrecht van cruciaal belang wordt. Winst van deze uitwedstrijd met 1-2 houdt vervolgens in dat de titel voor het oprapen ligt. Unio behaalt in de slotwedstrijd tegen het Goudse GSV een klinkende 5-0 thuisoverwinning. De promotie is hiermee een feit.

1. Unio	22-34
2. Moordrecht	22-31
3. Groeneweg	22-29
4. Soccer Boys	22-27

Berno Brouwer is met 15 doelpunten (van de 53) topscorer, gevolgd door Theo Stoker met 11, Henk-Jan Kiela en Mike Schoonderwoerd met ieder 6. In het afsluitende duel speelden: Martijn Voorbach, Wim de Wit, Werner van Baaren, Mark de Wit, Mike Schoonderwoerd, Anthony de Goey, Anton Snel, Erwin van Vliet, Hendrik-Jan Kiela, Berno Brouwer en Theo Stoker. Stefan Koster viel in en gedurende het seizoen maakten ook Werner van den Bosch, René van der Wilk, Edwin van der Weide en Gerbrand van Lieshout deel uit van de hoofd-

Staan: Leon Snel, Vincent Goes, Theo Stoker, Wim de Wit, Erwin van Vliet, Berno Brouwer, Stefan Koster, Hans van Baaren, Jan Willem Koorevaar, Wim van de Pol, Theo Schoonderwoerd. Gekniel: Henk-Jan Kiela, Anton Snel, Pim van Baaren, Werner van den Bosch, Anthony de Goey, Mark de Wit, Mike Schoonderwoerd, Martijn Voorbach.

macht. Ook voor elftalleider Hans van Baaren was het - met Theo Schoonderwoerd als stagebegeleider - een debuut om voor te tekenen.

Net geen nacompetitie

Overschrijving 95/317, ondertekend door de afdelingsmanager van de afdeling Gouda, de heer Eijkenbroek, is gedateerd 10 januari en hiermee verruult Alphons Oosterwegel SV Voorwaarts voor v.v. Unio. De aanzet voor een goede reeks van Unio in de derde klasse A, waarvan ondermeer buurman VEP het slachtoffer wordt. Van een middenmoter verandert de ploeg van Jan-Willem Koorevaar in een kandidaat voor de derde periode.

Met een enorme absentielijst wordt de slotwedstrijd tegen Alexandria '66 gespeeld. Ondermeer Joost van Baaren, Joost van Apeldoorn, Merijn de Beer en Jeroen Boere maken hun opwachting in deze partij. Met 2-5 wordt de uitwedstrijd gewonnen. De doelpuntenmakers Oosterwegel (2x), Berno Brouwer, Merijn de Beer en Jeroen Boere krijgen na afloop te horen dat de uitslag van Sparta - Moordrecht (7-3) en die van Olympia - HOV (2-0) de weg naar de nacompetitie heeft geblokkeerd.

Twee keer mis!

Er heeft zich inmiddels een nieuwe generatie voetballers aangediend. Op basis van een uitroep van de

Alphons Oosterwegel

Anton Snel

Theo Stoker. Als je scoort, heb je vrienden

legendarische jeugdtrainer Teunis van den Hoogen 'dat we er nog wel een blik vol van hebben' (na een wedstrijd tegen Stolwijk waarbij enkele jeugdige talenten voor de eerste maal ingezet worden) later vaak aangeduid als 'voetballers uit de school van Teunis'. Donny de Groot, Silvester Hoogeveen, de Polsbroeker Dennis Vianen, Jeroen Boere en Ferry Vink drukken hun neus tegen de ruit, gelouterde krachten voelen de hete adem in hun nek en bereiden zich er op voor al dan niet vrijwillig een stapje terug te moeten doen. Er staat een nieuwe generatie te trappelen. De 'ervaren' spelers krijgen de

MaraDonny. Grootste Unio-talent ooit?

oproep 'een voorbeeld te zijn' voor de 'jeugdspelers'. Als de winterstop van het seizoen 1996/1997 voor de deur staat gaat Unio met 26 punten uit 12 wedstrijden fier - en ongeslagen - aan kop. Olympia en Zwervers ontpoppen zich als de gevaarlijkste concurrenten. Na een met 2-0 verloren partij tegen de Gouwenaars en het verlies van de koppositie aan Zwervers, bewijst Olympia Unio in de voorlaatste wedstrijd een reuze dienst door de Capellenaren op 1-1 te houden. De promotie naar de tweede klasse ligt voor het grijpen. De missie wordt in de slotwedstrijd van de

competitie echter niet voltooid. Met 0-1 wordt verloren van HION. Nacompetitie spelen met Olympia en ONA is de troostprijs. Unio speelt de eindwedstrijd van deze halve competitie met 'voorkennis' tegen ONA. Voor de Gouwenaars staat tegen Unio niets meer op het spel na verlies tegen Olympia. 'Lacooniek ONA gunt Unio de zege' kopt De IJsselbode en Theo Stoker maakt gewag van het feit 'dat hij nauwelijks schoppen heeft gehad' en Olympia-trainer Flux is des duivels. Het wordt 5-2. De afronding van het seizoen vindt plaats op het veld van DCV. De tegenstander heet Puttershoek. Net als in de slotwedstrijd tegen HION weet Unio zich volgens trainer Jan-Willem Koorevaar 'geen raad met de kansen'. Mike Schoonderwoerd wist in de slotminuten te scoren, maar daarmee redde hij slechts de eer; 3-1 verlies. Bij de afscheid nemende Theo Stoker dit keer geen tranen. Unio had leren incasseren. Donny de Groot - niet door iedere kenner als een talent onderkend - verhuist naar FC Utrecht en begint 'een reis door betaald voetballand', Silvester Hoogeveen gaat zijn geluk beproeven bij zaterdaghoofdklasser Capelle. De 'bulk' blijft trouw aan zijn 'cluppie'.

Naar de tweede klasse

Het zesde seizoen Jan Willem Koorevaar, de competitie '98/'99, begint in wezen pas na de winterstop. Tot dat moment zijn er door de Oudewateren pas zes wedstrijden gespeeld. In januari begint het te draaien en de binnengehaalde periodetitel staat garant voor deelname aan de nacompetitie. Aan het vreemde seizoen wordt wel een bijzonder eind gebreed. Na PFC te hebben afgeschud staat de deur naar het tweedeklasse niveau plotseling open. De promotie naar de tweede klasse van de KNVB wordt een feit door een 2-1 overwinning op Spartaan '20 uit Rotterdam. Stefan Koster tekende voor de openingstreffer en in de twintigste minuut was zijn maatje Berno Brouwer doeltreffend op aangeven van rechtsbuiten Jeroen Boere. De paal en de onderkant van de lat stonden een uitbouw van de score in de weg. In de slotfase kwamen de Rotterdammers (In 1936 en ook nadien speelden zij demonstratiewedstrijden in Oudewater) nog dichterbij. Unio had de 'mazzel', dat spits Spiering een opgelegde kans wegierde te verzilveren. Gestolen

Serieuze gezichten bij toespraak aanvoerder Ben Stukart. Hans Miltenburg (li) en Fred Hogendoorn (re) in gezelschap van Theo Schoonderwoerd en Levi Hogendoorn. De eerste drie speelden 500 wedstrijden.

was de overwinning echter geenszins. Voor Unio kwamen in de allesbeslissende partij de volgende spelers in het veld: Steef Tuinenburg, Werner/Joost van Baaren, Mark de Wit, Mike Schoonderwoerd, Hendrik-Jan Kiela, Anton Snel, Ronald van der Schaft, Jeroen Boere, Stefan Koster (Silvester Hoogeveen), Alphons Oosterwegel, Berno Brouwer (Ferry Vink).

Trainer Jan Willem Koorevaar droeg de promotie op aan de dat seizoen overleden assistent-trainer Fred Hogendoorn. 'Mister Unio' verongelukte enkele uren na afloop van de competitiewedstrijd uit tegen DONK. René Sangers beleefde de promotie vanaf de zijlijn met een eerder opgelopen blessure die hem uiteindelijk 'ongeslacht' maakte om zijn voetballoopbaan te vervolgen. Wrang, want de overijverige verdediger had zich voor het eerst in zijn lange voetballoopbaan van een echte basisplaats weten te verzekeren. Op basis van het resultaat trekt Stefan Koster zijn overschrijving in en laat Berno Brouwer zijn aarzeling over te stappen naar Montfoort uiteindelijk overwinnen. Ronald van der Schaft keert terug naar Haastrecht.

Andere aanpak

Met de komst van trainer John van Staa waait er plotseling een andere wind over het Markveld.

Een energievretende spelstijl met druk zetten, voorchecken en altijd de aanval zoeken overdondert vriend en vijand. Gerenommeerde tweedeklassers weten zich geen raad met de speelwijze van de nieuwkomers, die als door een startschot weggeschoten aan hun partijtjes beginnen. Een overrompelings tactiek waartegen geen kruid gewassen lijkt. De spelers omarmen de nieuwe voetballer aanvankelijk zonder problemen. De successen onderstrepen immers de juistheid van de speelwijze en het gelijk van de trainer. Allengs voltrekt zich echter een ommekeer. Vooral wanneer de coach nadrukkelijk laat blijken slecht met tegenslag te kunnen omgaan. John van Staa maakt het seizoen uiteindelijk niet af. Wel zullen individuele spelers tot in lengte van jaren blijven volhouden een enorm leerzame periode te hebben doorgemaakt.

Chusi Reglero, oud-Elinkwijkspeler en oud-amateurinternational, maakt het seizoen af. Met een vierde plaats in de eindrangschikking

Naar de tweede klasse!

wordt, alle vooroordelen ten spijt, geschiedenis geschreven. Het tweedeklasserschap is niet alleen behouden, we deden gewoon mee. De jacht op na-competitieplaatsen wordt geopend. Alphons Oosterwegel is tijdens het seizoen 2001/2002 in zekere zin een vreemde eend in de bijt. Het merendeel van de competitiewedstrijden staat er een bijna Oudewaters team tussen de lijnen. In een voetbalwereld die prat gaat op transfers, begrotingen en nieuwe gezichten, verschijnt Unio met spelers die allemaal in de D1 hebben gevoetbald. Een witte raaf in voetballand. Maar, we zijn er trots op en vertellen het aan wie het maar horen wil. Verbaasde gezichten zijn dan immers je deel. Alphons 'uut Twello' is de enige uitzondering. Hij heeft zijn integratie-

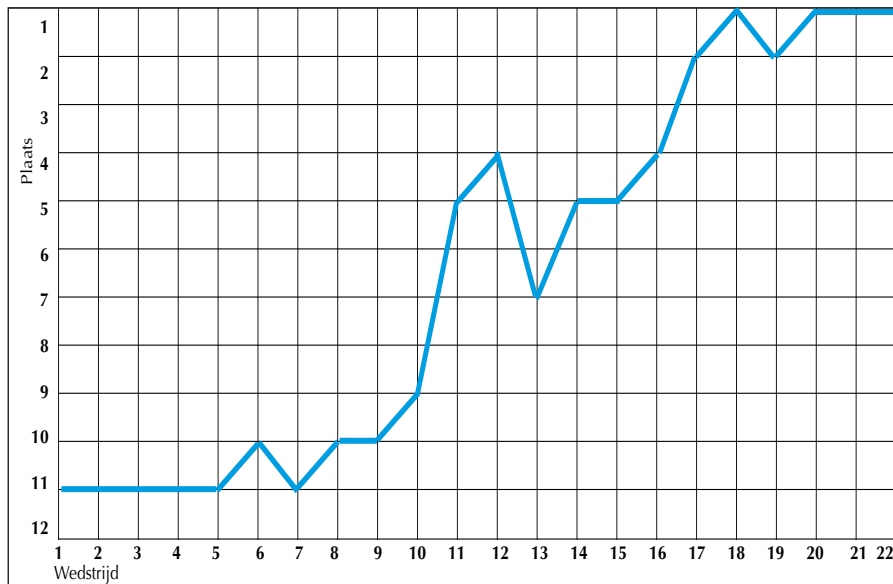
proces echter meer dan doorlopen en vervult een 'aanvoedersrol'. Het seizoen 2002/2003 staat in het teken van het behalen van een periodetitel. In die opzet slagen de mannen van Chusi Reglero niet. De derde periode wordt in de slotwedstrijd tegen Concordia verspeeld door een 3-2 nederlaag. Zondag 11 november 2002 wordt een gedenkwaardige dag. Arjan van Beek, spits van Cabauw, doet Unio eigenhandig de das om door twee maal te scoren. De kersverse Prins Carnaval, Prins Martinus van Oranje, ziet aan de overzijde veertien hoekschoppen genomen worden. Voor Unio wordt het 'Cabauw-stadion' een soort Hel van Deurne. Alle middelen worden van stal gehaald om tijd te winnen en met het luidruchtige publiek als aanjagers halen de Cabauwers

Arjan van Beek (Cabauw)

Prins Martinus van Oranje (Blauwbaadje)

Grafiek van een wel heel bijzonder seizoen. Promotie naar de eerste klasse na een 'wat aarzelende start' van het seizoen 2004-2005.

uiteindelijk met tien man de drie punten binnen. Het was nog lang onrustig in Cabauw. Daaraan waren overigens de Unio-supporters - sportief als altijd - mede debet. Ook 2003/2004 wordt een seizoen waarin Unio onder de bezielende leiding van Koos van Zoest (vooral bekend als aanvoerder van hoofdklasser Alphense Boys) weer meer gaat voetballen. De spelstijl ondergaat een aantal veranderingen en Unio gedraagt zich meer en meer als een gesettelde tweedeklasser. De verbazing zo hoog te spelen is langzaam weggeëbd, maar de vaste supportersschare weet nog steeds de weg naar de uitwedstrijden te vinden. Menigmaal wordt het aantal toeschouwers van de te bezoeken verenigingen overstegen.

Voetbalkenner Johan Derksen waarschuwt dan wel 'dat het onrealistisch is om op tweede klasse niveau te willen spelen zonder het aantrekken van spelers van buiten', maar aan die mening heeft men bij Unio vooralsnog lak. Als op het eind van het seizoen de kaarten geschud zijn is Unio alweer de middenmoter die 31 punten haalt uit 22 wedstrijden. Negen keer was er gewonnen, evenzovele malen is er verloren en vier maal werd gelijk gespeeld. Martijn Voorbach kondigt aan vaste wisselkeeper te worden achter een van het drietal Stefan Spanenburg, Ruben Vronik, Tim Achterberg. Martijn heeft er 250 wedstrijden opzitten, maar blijft wel trainen om zijn fanatisme kwijt te kunnen..

Naar de eerste klasse

Unio en Boshuizen lijken in het seizoen 2004/2005 de zwakke broeders van de lopende competitie. Na vier wedstrijden staan beide nog puntloos onderaan. Boshuizen zal volharden in het innemen van die positie. Unio echter kent een wederopstanding. Die begint bij het binnenhalen van het zwaarbevochten eerste punt uit tegen Quick. Tijdens de zesde competitiewedstrijd maakt Joost van Baaren zijn rentree en ook de van Capelle teruggekeerde Silvester Hoogeveen lijkt zijn blessureleed achter zich te laten. Er volgt een min of meer stijgende lijn en wanneer de helft van de competitie erop zit en een vijfde plaats Unio's deel is, halen de supporters eindelijk eens opgelucht adem. Het degradatiespook lijkt afgewenteld en de vraag 'of de trainer de kerst haalt' snel vergeten. De equipe van Koos van Zoest heeft echter nog een geweldige surprise in petto. Achtereenvolgende steeds weer cruciale ontmoetingen worden in positieve zin afgerond. Velo wordt na een 0-2 achterstand met 4-3 aan de zegekar gebonden, Nieuwerkerk weet aansluitend nog de schade te beperken tot 0-0, maar dan gaat koploper SJC op eigen veld met 1-4 ten onder. Een mentale dreun die Unio vooralsnog geen hogere positie oplevert, maar voor de ploeg uit Noordwijk in een neerwaartse spiraal doet belanden. Unio heeft de smaak te pakken. Drie opeenvolgende thuiswedstrijden leveren het maximale aantal van negen punten op en een gedeelde koppositie is met nog vijf wedstrijden te gaan het gevolg. Steeds groter wordt het legioen dat de provincie intrekt om het onmogelijk geachte te gaan meemaken. Alleen VCS weet de blauw-wit-gelen nog op een fikse nederlaag te trakteren (5-2), maar het eindschot van de ondermeer door het afhaken van Joost van Baaren extra gemotiveerde Unio-ploeg is ongekend. Mede omdat tegenstrevers zich punten laten ontfutselen, wordt een wedstrijd voor het competitie-einde de onverwachte promotie naar de zolder van het voetbal, de eerste klasse, binnengehaald. Zonnebrillen doen wonderen bij het verbergen van de vreugdetranen! Unio besluit het seizoen in stijl; een 2-0 overwinning op Laakkwartier.

Actiefoto Rutger de Beer (foto Tom Bode)

Eindstand:

1. Unio	22-44
2. VCS	22-40
3. Quick	22-38
4. SJC	22-37
5. Alphense Boys	22-36

Tim Achterberg, Jeroen Boere, Dennis Vianen, Remco de Rijk, Joost van Apeldoorn speelden alle 22 wedstrijden. Ruud Rietveld 21, George Suërs 20, Chris van Wijngaarden 20, Rutger de Beer 19, Silvester Hoogeveen 19, Kuma Rietveld 15, Ferry Vink 15, Joost van Baaren 14. Dave Janmaat 11, Marcel Rietveld 7, Arjan van Beek 5, Maarten Vermeij 5 en Gerbrand Straver 3 wedstrijden. Rutger de Beer is topscorer met 11 doelpunten, Joost van Apeldoorn komt tot 9 treffers en Chris van Wijngaarden tot 7. Elftalleider Hans van Baaren ontpopt zich als een reisleader eerste klas. Hij honoreert zijn belofte een reisje naar Turkije te organiseren bij het behalen van een kampioenschap. Zou uit die belofte zoveel motivatie zijn gehaald? Aan de grafiek uit het jubileumnummer van 2003 moest een kolom worden toegevoegd; die reikte slechts tot de tweede klasse.

Terug naar de tweede

Het hoofdveld van Unio is in de periode voor aanvang van de competitie in de eerste klasse gere-noveerd. De goedkeuring om het te bespelen blijft echter achterwege. Dat betekent dat Unio alleen uitwedstrijden speelt. Met dien verstande dat de geplande thuiswedstrijden worden afgewerkt op het hoofdveld van zustervereniging Oudewater/OVS. Op die locatie wordt dan ook 'het beste Oudewaterse voetbal ooit' gespeeld. Coach Koos van Zoest heeft een jaar dispensatie gekregen en tracht bij zijn jongens de bestaande schroom voor de klinkende namen van de tegenstanders weg te poetsen. Dat lukt maar ten dele. Op cruciale momenten lijkt het ontzag voor de grote namen van doorslaggevende invloed. Unio laat vele malen zien het niveau voetballend goed aan te kunnen en geen moment overheerst de angst weggespeeld te worden. Marginaal zijn de verschillen in de eindscores en bij vlagen worden competitiepunten gesprokkeld. Thuis tegen Leonidas wordt het eerste punt op eerste-klasniveau een feit, SVVSMC wordt met 4-1 klopp gegeven en het Haagse Houd Braef Stand eet

Kersverse eersteklassers in mei 2005

tijdens een uitstekende partij voetbal toch nog de kaas van het Oudewaterse brood. In uitwedstrijden loopt het voor-alsnog niet zo rooskleurig. Na een spetterende bekeroverwinning op Olympia (5-0), wordt tegen de latere promovendus VUC in de uitwedstrijd een 3-0 achterstand bij rust omgebogen tot een 3-3 gelijkspel. Als ook nog een Excelsior '20 met 4-1 van de thuismat wordt gespeeld, lijkt het lek boven. Toeschouwersaantallen van boven de vijfhonderd - anno 2005 een unicum - getuigen van grote (gratis) belangstelling. Tegen het eind van de competitie is degradatie afgewend, maar aan het spelen van nacompetitie is - ondanks de score van 25 punten - niet te ontkomen. Die exercitie

verloopt alleszins redelijk. Als er thuis met 1-2 verloren wordt van VCS is de moed nog niet verloren. In de laatste partij tegen de uit de tweede klasse afkomstige Hagenaars weet de ploeg van Koos van Zoest een 0-2 voorsprong te realiseren door doelpunten van Remco de Rijk en Silvester Hoogeveen. Na de 1-2 treft George Suers nog de paal. In de slot-minuten (88 en 90) valt op het moeilijk bespeelbare bijveld van de nieuwe vereniging Escamp (Lenig en Snel) echter alsnog het doek; 3-2. Koos van Zoest constateert 'dat de ranglijst nooit liegt' en 'dat Oudewater van het avontuur genoten moet hebben'. Dat laatste is zeker het geval.

Club van Bouwers

Nostalgie. Links: Twee kleedhokken uit 1936. Rechts: Verlof A.

Een tribune? Vanzelfsprekend.

Tijdens de eerste jaren aan de Nieuwe Singel was er van welke vorm van accommodatie volstrekt geen sprake. Twee doelen en vier hoekvlaggen waren buiten het toegangshek en de omheining de enige houten attributen die op die locatie werden aangetroffen. Men speelde dan ook op een gehuurd stuk grond. Dat werd in 1936 wel even anders. De boomgaard van de Sint Franciscuskerk, gelegen aan het begin van de Waardsedijk en grenzend aan de Grote Gracht onderging een metamorfose. De fruitbomen maakten plaats voor een grasmat met omrastering en het kerkbestuur tastte een flink in de buidel. Door de firma's Dionisius en Vermeij werden zowel twee kleedkamers als een heuse tribune gerealiseerd. De tribune aan de westkant van het veld, de kleedkamers aan de overzijde. De totale investeringskosten beliepen ruim fl. 1140,-.

Water uit de sloot

Voor spelers bestond nu de mogelijkheid zich met uit de achter de kleedruimten gelegen sloot water op te pompen zich enigszins te reinigen. Pas vele jaren later kwam er een heuse kraan waaruit koud waterleidingwater stroomde. Van 'effe douchen' was geen sprake. De tribune en de kleedkamers moeten haast wel van uitzonderlijke kwaliteit zijn geweest. Zij overleefden niet alleen het geweld van spelers en supporters, ook de oorlogsjaren komen zij bijna ongeschonden door. De grasmat daarentegen krijgt het nog even zwaar te verduren wanneer de

Duitsers er een veeverzamelplaats van maken. Niettemin kan er na een opknapbeurt op 9 september 1945 een herstart worden gepleegd. Dit keer brengt pastoor Van der Snoek de bal na enige officiële plichtplegingen aan het rollen. 'Koster' Piet Snel en Cees van Schaik vormen tesamen met de geestelijke het binnentrio.

Hout

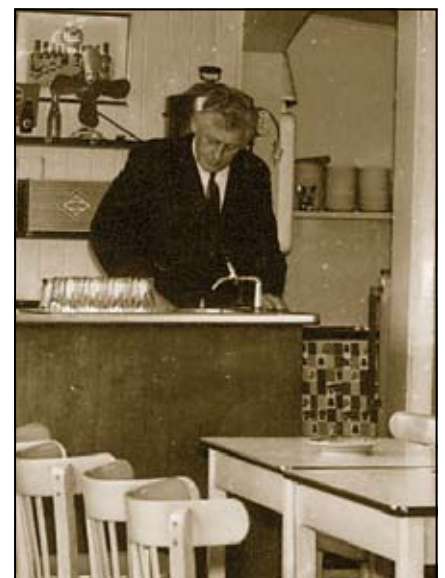
Was oorspronkelijk de oude tribune het middelpunt van de gezelligheid en werd er na afloop van wedstrijden in een of ander etablissement een (of meer) versnapering genomen, de groeiende welvaart gaat ook aan Oudewater niet voorbij. Het consumeren van een verfrissend drankje beperkt zich niet langer tot hoogtij- en verjaardagen. Ook na een inspannende voetbalmatch is een biertje of een flesje fris niet te versmaden. Een klein 'barretje' ziet eind vijftiger jaren het levenslicht. Het wordt in eigen beheer en met vereende krachten gebouwd en daarmee heeft het bouwvirus zich voor jaren genesteld in de bloedbanen van de vereniging. Henny de Jong - nu van Dam - herinnert het zich nog als de dag van gisteren. Gert van Zuilen, de kapper, was de eerste beheerder van het barretje. Zijn vrouw verleende hem daarbij de noodzakelijke assistentie. Als vader Ries de Jong zijn werk bij het kleine carrosseriebedrijf van Terberg in Benschop wegens invaliditeit niet meer kan uitoefenen, wordt Unio in de ogen van zijn trotse dochter zijn sociale redding.

Alleskunner

Henny: "Die man kon letterlijk alles, was van alle markten thuis en zat bovendien overal op en aan. Of het nu de buurtvereniging, de biljartclub of de ijsclub betrof, hij was er druk mee". Omdat hij altijd al een echte Unio-man was, kon hij op en rond het voetbalveld zijn ei meer dan kwijt. Van lieverlee kwamen steeds meer werkzaamheden op zijn bordje. Met een motormaaier zorgde hij voor een goed bespeelbaar veld, de kalkwagen van Van Vliet kende geen geheimen en in en rond de kleedkamers vervulde hij alle voorkomende werkzaamheden. Daar werd uiteindelijk ook de kantine onderdeel van. Met een bord 'Verlof A' op de houten gevel werd hij de gastheer voor Unio en haar bezoekers. Gevraagd naar echte 'stamgasten', wordt een bijna alfabetisch rijtje opgenoemd. "Willem van Baaren, Toon en Riet Boumans, Okkie Jansen, Gert en Koos Streng, Simon Oudejans, Jan Overbeek en Trees, 'Pinda' van Vliet, Toon van der Weide, Gijs van Zandwijk". Kortom, zonder volledig te zijn, een hechte club, die gezelligheid hoog in het vaandel had.

Snoepgoed en ander lekkers

Op hoogtijdagen werd de vergunning wel eens ontrokken en werd vanuit de ouderlijke woning het assortiment aangevuld met citroenbrandewijn, jenever, bessen en advocaat. Voor de jeugdige Henny is aanvankelijk het uitgifte-luik voor snoepgoed dat in de pauze van de voetbalwedstrijd

Ries de Jong.

opengaat het meest aantrekkelijke onderdeel van het bezoeken van een wedstrijd. Allengs, wanneer ze een jaar of vijftien oud is, worden dat de voetbalprestaties van Unio-spits Gerard van der Kleij. Hoewel, die prestaties deden er eigenlijk niet echt toe. Omdat moeder De Jong - klein, fragiel en onopvallend op de achtergrond acterend - een vrouw van de klok was ("klokslag zes uur stond het eten op tafel"), was vader De Jong niet echt de man die op zondag het vlees sneed. Henry: "Op het afgesproken tijdstip was hij er meestal niet. Unio en de kantine waren belangrijker".

Steen

Halverwege het jaar 1962 worden binnen de vereniging plannen gesmeed om te komen tot een echt clubgebouw. Gé van 't Hullenaar maakt een eigentijds ontwerp en een heuse door Cees van Engelen vervaardigde maquette ziet het levenslicht. De vereniging heeft echter ook behoefte aan meer velden en op twee fronten wordt actie gevoerd. Bij de gemeente wordt aangedrongen op het realiseren van een nieuw sportveldencomplex en ondertussen wordt er op spectaculaire wijze getracht fondsen te werven waaruit een nieuw onderkomen kan worden gefinancierd. De grote loterij (25.000 loten á fl. 1,00) waarbij vliegtoeren naar de wedstrijd Benfica-Feijenoord in Lissabon kunnen worden gewonnen is daarvan wel het meest spectaculaire onderdeel. In de provincie Utrecht en Zuid-Holland worden loten aan de man gebracht. Bij het vertrek van 'De Grote Beer' en 'De Waterman' worden in Hoek van Holland ongeveer duizend loten verkocht en ook bij de thuiswedstrijd van Feijenoord tegen DOS wordt grif verkocht. Een dag later op 6 mei verricht notaris De Bruyn in het Thalia-theater (De Klepper) de trekking. Maar ook de opbrengst van de sporttoto, die enorm gepromoot wordt, is essentieel voor het verwezenlijken van de plannen die in de volledige regio ontzag inboezemen. De belangrijkste pijler waarop het nieuwe clubhuis moet rusten wordt echter de zelfwerkzaamheid. Begin 1965, wanneer duidelijk wordt dat een nieuw sportveldencomplex niet tot de mogelijkheden gaat behoren, wordt een historisch besluit genomen: "We gaan bouwen". Er wordt een heuse bouwplaat opgericht. We schrijven dan mei 1965.

Theo en Jan. Een paar apart in de goede betekenis van het woord!

Duo Schoonderwoerd/Overbeek

Organisatorisch wordt de kar getrokken door de toenmalige voorzitter Theo M.C. Schoonderwoerd en secretaris Jan J. Overbeek. Volgens de overlevering een 'ideale combinatie'. Was Jan de man van de voortvarendheid en de op emotie gestoelde aanpak, Theo stelde daar de zaak enigszins afremmend argumenten tegenover. Maar beiden waren vol van hun plannenmakerij en de uitvoering ervan. Zo erg, dat voor de feestweek van 1965 naar Oudewater getogen collega's van Theo's school niet eerder de fraaie plekken van het pittoreske Oudewater kregen voorgeschoteld nadat zij het clubhuis in aanbouw in ogenschouw hadden genomen. Trees Overbeek vertrouwde

schrijver dezes ooit eens toe 'dat het een wonder was dat de zaak bleef bestaan'. "Het is maar goed dat wij in Wim Maas, Theo van den Hoogen en Gerard van Schaik zulke toegewijde krachten hadden, want Jan's organisatorisch talent slokte veel tijd op".

De wisselwerking met Theo leidde menigmaal tot de verzuchting 'die Theo, daar word ik zo moe van'. Jan Overbeek schikte zich echter wel in het tot redelijke proporties terugschroeven van zijn vaak wilde plannen.

In voor- en tegenspoed

Nog geen twee maanden later na de start wordt op een dinsdag door een ploeg van zeker twintig man de vloer van het clubgebouw gestort. Vakantie- en snipperdagen worden opgenomen om het karwei te

NATIONALE LOTERIJ

BENFICA-FEIJENOORD

georg. door de R. K. Voetbalver. „UNIO” te Oudewater ten bate van een te bouwen clubhuis.
Goedgekeurd bij Min. beschikking d.d. 24 april 1963, No. L.O. 630/021/031. - Aantal loten 25.000.

Prijzen: 20 volledige vliegtoeren plus een overdekte tribune-
zitplaats bij Benfica-Feijenoord op 8 mei 1963 te Lissabon.

Alle namen en adressen van lot-afnemers zullen worden geregistreerd, terwijl de winnaars op zaterdagmorgen 4 mei een telegram ontvangen.

Trekking op vrijdag 3 mei 1963 te Oudewater t.o.v. Notaris J. de Bruyn aldaar.

Prijs per lot f 1,00.

Vertrek woensdag 8 mei om 8.30 uur uit Rotterdam of Amsterdam; thuiskomt donderdag 9 mei om 8.30 uur.
U dient in het bezit te zijn van een geldig paspoort.

LOT No. 10616 ❖

Corresp.-adres: Noorder Kerkstraat 4 - Oudewater - Telef. (03486) 1478

Drukkerij Hoofst & Overbeek - Oudewater

Grondwerkers bezig met voorbereidende werkzaamheden. Unio bouwt eerste stenen clubhuis in zelfwerkzaamheid ('65-'66).

kunnen klaren. Voorafgaand aan het storten van het beton is een dam van zestien meter breed gelegd om een verbinding met de Waardsedijk te verkrijgen, is de riolering in orde gebracht, is er gegraven, geheid en is de fundering stortingsgereed gemaakt. Terwijl de voetbalcompetitie een aanvang neemt, zijn timmerlieden, metselaars en opperlieden druk doende met de opbouw. Een groot hekwerk wordt aangebracht om nadelige gevolgen van het voetbalspel te neutraliseren en terwijl de gemeente Oudewater viert dat het zeventhonderd jaar over stadsrechten beschikt, vordert het werk snel. Eind oktober kan de vlag in top; het hoogste punt is bereikt. De weergoden spelen in het winterseizoen zowel een negatieve als positieve rol. De storm blaast in

november het mastieken dak van het gebouw, een tegenslag die terstond wordt overwonnen, maar de winterse omstandigheden maken het wel weer mogelijk dat er een periode van vorstverlet ontstaat. Dat biedt uitgevroren werklieden een ideale mogelijkheid om in het wind- en waterdichte clubhuis aan de slag te gaan. Een enkeling gaat als teken van solidariteit zelfs zover dat er snipperdagen worden opgenomen. De teamgeest stijgt tot grote hoogte.

Nachtje doorhalen

In de timmerwerkplaats van Toon Boumans wordt al het timmerwerk klaargemaakt en door een ploeg van vijftien mensen wordt een nacht doorgewerkt teneinde de vloer in de kantine in een fase te

kunnen leggen. Wanneer de centrale verwarmingsmensen hun kunstje hebben geflikt en de schilders voor kleur en fleur hebben gezorgd, kan de openingsdatum worden bepaald op vrijdag 27 mei. Dan is er precies een jaar verstreken en staat er een clubhuis dat klinkt als de spreekwoordelijke klok. Er is een prestatie geleverd die zijn weerga in de wijde omgeving niet kent en alom bewondering wekt. Ook de burgemeester van Oudewater, Bosma, getuigt van zijn respect. 'Men accepteert thans niet meer het drassige weilandje om te voetballen en een tochtig schuurtje waar men zich kan omkleden. Unio heeft de roep van de moderne tijd om comfort verstaan en positief beantwoord'. In financiële zin laten de bestuurders het echter afweten.

Tonnie Schoonderwoerd en Gerdie Overbeek assisteren pater Hooymans bij de officiële opening van het clubhuis aan de Waardsedijk (1966)

Pater Hooymans, de geestelijk adviseur, kenschetst het clubhuis als een tastbaar teken van de mentaliteit van vele leden van Unio. 'De geest van een voetbalvereniging komt tot uiting niet alleen op het voetbalveld, maar ook daarbuiten'. Kantinebeheerder De Jong kreeg allengs steeds meer assistentie. Arie Nederend ontwikkelde zich tot het nieuwe gezicht van Unio, dat wil zeggen van de Unio-kantine.

Casco.

Een loopbrug of een voetgangers-tunnel! Dat was de voorwaarde die de KNVB begin jaren 70 stelde om de nieuwe sportvelden aan gene zijde van de Waardsedijk zonder gevaar te kunnen bereiken.

Het oversteken van deze 'verkeersader' werd als levensgevaarlijk gekwalificeerd. Goede raad was duur. Waar even voordien nog gedacht werd aan het renoveren van het bestaande veld in combinatie met een uitbreiding van het clubgebouw, moest noodgedwongen de melding worden gedaan 'dat het in zelfwerkzaamheid gerealiseerde clubgebouw van nog geen zes jaar oud gedag gezegd moest worden'. En dat terwijl de bouwtekeningen voor twee lagen van drie kleedkamers en een vergrote kantine klaar lagen. Voor de werkers aan het gebouw was het een dolksteek in de rug en een mentale opdoffer van jewelste. Er moest heel wat worden weggeslikt en binnensmonds worden gevloekt aler de

Nico van Vliet en Bep Sluys, de ongekroonde leiders van 't Sleufje.

Arie Nederend

verdrietige boodschap was verteerd.

Positieve geest overwint

De positieve geest won het echter van het gevoel van onrecht en het onbegrip. De feiten moesten genomen worden zoals ze waren. De explosieve groei die de vereniging had doorgemaakt en de op handen zijnde uitbreiding van het stadje met wijken als Klein-Hekendorp leidde tot plannen voor een nog groter en indrukwekkender gebouw. Weer was Gé van 't Hullenaar de architect die een achttal ruim opgezette kleedruimtes, twee scheidsrechtterruimtes, een EHBO-ruimte, een keuken en een kantine tot een voor die tijd imposant, uit twee lagen bestaand, gebouw

omtoverde. Een brede trap naar de verdieping vormde de schakel tussen actief en passief recreëren.

Sprong in diepe

Financieel gezien was er enigszins sprake van een sprong in het diepe. Bestuurslid Nico van Vliet wierp zich op als 'projectontwikkelaar'. Met de bouw van een dertiental Finse bungalows op de locatie van het oude veld zou een financieel fundament onder de nieuwbouwplannen kunnen worden aangebracht. Dat vereiste nog al wat medewerking van allerhande instanties. Zo zou de parochie bereid moeten zijn het veld aan de vereniging over te doen, zou het bisdom met deze transactie moeten instemmen en moest de gemeente Oudewater bereid zijn het bestemmingsplan ter plaatse te wijzigen.

Na veel vijven en zessen zou deze constructie schipbreuk lijden en restte er slechts de 'verkoop onder voorwaarden' aan Bolton, waardoor de voetbalvereniging tien jaar lang uitzicht hield op een hoger bedrag dan waarvoor de door parochie en bisdom gefiatteerde transactie plaatsvond. De overeenkomst leverde uiteindelijk windeieren op, maar was wel verantwoordelijk voor het doorhakken van de knopen. Andere subsidiegevers - naast renteloze leningen van particulieren - waren de provincie Utrecht en de Nederlandse Sportfederatie. De gemeente Oudewater moest helaas verstek laten gaan. Zij maakte reeds kosten voor de aanleg van de velden op de in erfpacht van de Weeskamer der Hervormden verkregen grond.

'Unio heeft weer heel wat afgepeesd'. Vrijwilligers poseren voor de camera van Hollands Silhouet.

Vol bewondering schrijft Pieter G. den Broeder onder de kop 'Unio heeft weer heel wat afgepeesd' over de leden die voor de tweede maal achtereenvolgend een toonaangevend clubhuis realiseerden. Op een krantenfoto poseren zij uitgebreid voor het nieuwe gebouw. Hoewel niet volledig, zijn het er welgeteld eenendertig, onder wie echte recidivisten, die hun hand niet omdraaiden voor deze tweede grote klus. Hun namen lijken aan de vergetelheid te zijn opgeofferd. De krantenfoto uit mei 1973 leverde na enig speurwerk toch nog de nodige namen op. Deze jubileumuitgave vermeldt het merendeel van hun namen. Vanzelfsprekend met het voorbehoud dat niet iedereen op het moment van het nemen van de foto

Zelfwerkzaamheid

Op 11 november 1972 slaat voorzitter Th. M.C. Schoonderwoerd de officiële eerste paal en is er wederom een bouwteam geformeerd dat onder de naam 'Het Sleufje' alle activiteiten die buiten het bouwen van het casco door aannemingsbedrijf Van der Heijden uit Woerden vallen ter hand neemt. Begonnen met het graven van sleuven voor elektriciteit, gas en water wordt op zaterdag veel voorbereidend werk uit handen van de aannemer gehaald om kosten en tijd te winnen. Nico van Vliet en Bep Sluys ontpoppen zich als voor mannen van deze werkploeg die in Piet Blakenburg een prima klankbord hebben. In het weekend

werd na samenspraak al datgene gedaan waardoor de aannemer op maandag feilloos uit de voeten kon. Al het grondwerk, het leggen van de vloeren, het zetten van de tegels, het timmeren van de plafonds, de installatie van de verwarming en het totale schilderwerk worden in eendrachtige samenwerking als kostenbesparende elementen uit de handen van de aannemer gehouden. Als de voetbalvereniging haar veertigjarig bestaan viert - op 19 mei 1973 - is de klus geklaard en het eerste elftal gedegradeerd. Begrijpelijk! Het Hollands Silhouet, het op Gouda georiënteerde weekblad, haalt paginagroot uit over de prestaties van de bouwers.

Gert Streng, rechtlijnig in alles

Na het storten van de verdiepingvloer wist het viertal Gert van den Hoek, Nico van Vliet, Bep Sluys en Harry Boere exact aan te geven waar de bar zou komen.

aanwezig was, zoals dat gold voor Ria Vink, Wim Vink, Harry Bode en Frans van den Heuvel. Op de foto staan ondermeer: Piet Blakenburg, Harry Boere, Rini Boere, Adrie de Bruyn, Hein Dionysius, Ron Geurts, Gert van den Hoek, Adrie Hogendoorn sr., Jan Hogendoorn, Gerard van Hooff, Theo van den Hoogen, Gé van 't Hullenaar, Theo Kemp, Arie Kroes, Jan Kroes, Ben Overbeek, Thijs Overbeek, Ben te Poele, Marcel te Poele, Wim van Schaik, Bep Sluys, Gert Streng, Wim Venhof, Cees Venhof sr., Mons Verkerk, Jan Versluis, Daan van Vliet, Cees Vink, Daan van Vliet, Nico van Vliet, Martin van Zuilen en Cees van Zuijlen. Nico van Vliet zou de officiële

opening uiteindelijk mislopen. De avond en de nacht voorafgaand aan de plechtigheden repareerde hij met assistenten de losgesprongen tegelvloer in de keuken.

Onderhoud en aanpassen

Het bezitten van een zo groot clubgebouw is geen sinecure. Talloze malen werd op individuele leden een beroep gedaan om aanpassingen, onderhoud of verbeteringen aan te brengen. Het merendeel onder de noemer 'liefdewerk oud papier'. In de achter liggende jaren trokken aanvankelijk de mannen van 't Sleufje, Nico van Vliet en Bep Sluys, samen met beheerder Arie Nederend de kar.

In de persoon van Luc van Schaik vonden zij een medewerker die later jarenlang de zaak runde. Op dit moment is Hans Anbergen

Straters van het nieuwe Unio-plein legden 85.000 klinkertjes

Theo van den Hoogen,

het aanspreekpunt en de coördinator van alle voorkomende reparaties en aanpassingen. Wat te denken van de schilders die zich veelal in de zomermaanden over het clubgebouw bogen. De oorspronkelijke bestuurskamer verdween, een nieuwe werd in combinatie met een heuse commissiekamer aan de verdieping toegevoegd. Het interieur onderging een eigentijdse metamorfose en de legionellabacterie werd op professionele wijze bestreden door aanpassingen die elders in den lande nog steeds op zich laten wachten. Het verhaal gaat dat de legionair (veteraan) Nico Jalink, uitkomend voor Neptunus, niet kon wachten om zich onder die veilige douches te wassen en zich voortijdig met een rode kaart van het

Vrijwilligerswerk op een ADV-dag. Peter van der Horst

Welkom bij Unio.

veld liet sturen. Andere bronnen vermelden over deze affaire 'dat hij zich twee keer had laten poorten door Joost van Apeldoorn en diens gevolg de kluts volkomen kwijt was geraakt'.

Recent werd nog een werkplaats annex vluchtweg vanuit de kantine gebouwd. Om van het Unio-plein nog maar te zwijgen. Als klap op de vuurpijl verscheen er het Unio-hek. Voor oudere leden die zich in het verleden voor de hekken van het Rotterdamse Xerxes lieten vereeuwigen moet dit een grote impact hebben. Het onderhoud en schoonhouden van het clubgebouw is een onderwerp van aanhoudende zorg en zou het bankroet van de club kunnen betekenen wanneer niet

zovelen, zonder het van de daken te schreeuwen, hun betrokkenheid en verantwoordelijkheid vertaalden in vrijwilligerswerk. Sommigen lijken zelfs in het clubgebouw te wonen. Wie met regelmaat zijn schreden richting clubgebouw zet, kan niet om de gebroeders Ton en Fred Steenbergen heen. John van der Horst is ook al zo'n vaste waarde, terwijl ook Theo van den Hoogen, Wim Vink en Gerard Tegelenbosch niet bij het gebouw lijken weg te slaan. Het noemen van namen is een gevaarlijke bezigheid, maar laten we hen maar als de huidige iconen zien van een geschiedenis van leden die vrijwillig hun steentje bijdroegen. Vaak ongezien, onopgemerkt, in het geniep.

Unio 1937/1938 (na eerste kampioenschap) - V.I.n.r. staand: Cees Walree Sr., Piet Vermeij, Jan Sinke, Adrie Hoogendoorn, Wim Vink, Piet Snel, Aderiaan Tegelenbosch. Gehurkt: Jan van Lun, Jan Harreveld, Willem de Waal, Cor Stalvord, Tinus van Zuijlen en Cor Vermeij.

hoogst waarschijnlijk een beslissingswedstrijd moeten worden gespeeld. Als tenminste niet het derde elftal van onze vereniging op de hoogste plaats eindigde. Die stonden voor een moeilijke opgave. De vraag of de voetbal-schoenen vroegtijdig in het vet konden werd mij via de radio meegedeeld. 'De Oudewaterse vereniging Unio viert dit seizoen een achttal kampioenschappen', klomk het plotseling via de ether. 'Door een 1-0 overwinning voegt het derde team zich bij de inmiddels tot zeven uitgegroeide rij van kampioenen'. Het was de overijverige secretaris van Unio, Jan J. Overbeek, die het geflikt had dit nieuws in de uitzending te krijgen. De uitzending werd voortgezet door over te schakelen naar een van de betaald voetballocaties in den

Kampioenen

Rijdend langs het Spaarne bij Haarlem kregen we de oude autoradio aan de praat. Het programma 'langs de lijn' hield ons op de hoogte van de ontwikkelingen van het voetbal op de Nederlandse velden. Nog voor we terug zouden zijn in Oudewater, zou ook deze speelronde tegen het eind van de competitie er op zitten. Voor mij zelf wist ik dat zo net nog niet. Mijn team had onder de bezie-lende leiding van Gert Streng dan wel het kampioenschap binnen gehaald in de hoogste reserve-klasse van de Goudse Bond, maar dat hield nog niet in dat er het volgend seizoen in de reserve vierde klasse van de KNVB kon worden gevoetbald. Daarvoor zou

Unio 1950/1951 - V.I.n.r. staand: Trainer Ottevanger, Leo Stoel, Jan van Vliet, Cor Stalvord, Antoon Boumans, Wim Duits, Gert Streng, Vermeij, Koos Streng, Piet Kroes, Joop de Goey, Joop Straver, Vergeer, Toon de Goey. Gehurkt: Jan Overbeek.

Unio 1952/1953 - V.I.n.r. staand: Antoon Boumans, Wim Duits, Gert Streng, Jan J. Overbeek, Koos Streng, Piet Kroes, Jan van Vliet (grensr.). Gehurkt v.l.n.r.: Hans van Vliet, Piet Schalkwijk, Toon de Goey, Joop de Goey, Joop Straver.

lande. Voor mij zat het voetbal-seizoen er definitief op. Een doelpunt in de allerlaatste minuut van Jan van Baaren (en niet eens een mooie goal) had een extra wedstrijd voorkomen. Een promotiewedstrijd tussen twee teams van eenzelfde vereniging is immers een onnodige bezigheid. En eerlijk gezegd zat je daar als speler van het tweede ook niet op te wachten. Een nederlaag tegen de routine van het derde elftal met daarin Jan en Abe van Baaren, Cees van den IJssel, Louck van Dijk, Jan Kroes en Theo Kemp zou het kampioensgevoel alleen maar kunnen kwetsen.

Bijzonder gevoel

Want een eigenaardig soort gevoel had zich de avond ervoor van mij meester gemaakt. Het relativëren van de geleverde prestatie behoorde even niet tot de bezigheden. De bewondering die uit de gelukwensen na afloop van de wedstrijd had geklonken wilde je koesteren, de warmte die je gevoeld had niet snel vergeten en de euforie een nadrukkelijke plek in je geheugen geven. Kampioen worden is als het krijgen van kinderen en kleinkinderen. Een onbeschrijflijke gelukzaligheid maakt zich van je meester en niemand neemt je je mallotig gedrag kwalijk. Een echt lieder-repertoire om je te uiten is niet voor handen en in de overwinning groes kijkt niemand je vreemd aan als je minutenlang 'campione' brult of het

Unio 1959/1960 - v.l.n.r. staand: Pater Jansen, Jan J. Overbeek, Gert Streng, Piet Schalkwijk, Theo Schoonderwoerd, Wenny van Engelen, Joop de Goey, Kees van Engelen, Koos Streng (grensr.), Theo Schoonderwoerd, Troost (trainer). Gehurkt: Gerard van der Kley, Abe van Baaren, Theo Kemp, Jan van Baaren, Piet Miltenburg, Joop Straver.

Unio 1966/1967 - Staand v.l.n.r. Piet Brouwer, Nico van Harmelen, Fred Petterson, Theo Kemp, Cees Kraan, Jan van Baaren, Gert Snel, Theo van den Hoogen, Dick Steenbrink, Cees van Dijke. Gehurkt: Martin van Zuilen, Theo Schoonderwoerd en Cees van Engelen.

Acht kampioenen in '72

Het seizoen 1971/1972 werd een memorabel seizoen. Niet alleen het eerste (Theo Schoonderwoerd als captain), tweede (van Hans van Vliet) en derde (van Louck van Dijk) werden kampioen, ook Unio 5 (Wim Duits sr.), A1 met aanvoerder Cees Vink, B1 met Ben Stukart, C1 (Jos Sluys) en D1 met Frans van Eck eindigden als eerste in hun competitie. Met een trotse oefenmeester Louis van den Bogert poseerde het voltallige gezelschap op de schalen van de Heksenwaag. Unio was gewogen en niet te licht bevonden. Secretaris Jan J. Overbeek ontwierp fraai drukwerk waarin de prestaties voor het nageslacht werden vastgelegd. Sommige dingen in het leven behoeven schijnbaar geen uitleg.

grijs gedraaide 'we are the champions' aanheft.

Voor de eerste kampioenen die Unio leverde, moet het gevoel nog dieper en heftiger zijn geweest. Voetbal had toen - binnen alle grenzen van grote sportiviteit - nog iets van de aloude stammenoerlog. Wij tegen zij! Gevoetbald werd er in die tijd tussen de Oudewaternaren en de Gouderakkers, tussen Unio en Haastrecht, tussen de inwoners van IJsselsteijn en de onzen, tussen de dorpelingen en die lui uit de stad, vertegenwoordigers van de ene (gesloten) gemeenschap tegen die van de andere. Wie kampioen werd, kon zich de koning van de streek voelen en genieten van alle aanzien en respect.

Unio 1972. Trainer Louis van den Bogert op de schouders van Martin van Zuilen en Ton van Schaik na het behalen van het kampioenschap van de KNVB vierde klasse. Steun krijgt hij in de rug van grensrechter Koos Streng en naast hem Kees van Zuilen..

Ben Stukart, Theo Schoonderwoerd, Jos Sluys, Wim Duits, Louis van den Bogert, Louck van Dijk, Frans van Eck, Hans van Vliet en Cees Vink.

Zou de drang om kampioen te worden berusten op een oerinstinct? De allerkleinste E-pupil gaat uit zijn dak wanneer hij herfst-kampioen wordt met E5, terwijl de alleroudste senior in staat is zijn eerder geplande meivakantie te annuleren wanneer de mogelijkheid bestaat dat zijn team tijdens de laatste wedstrijd van de competitie de bovenste plaats nog kan bemachtigen.

“Alleen Hermes DVS 9 nog aan de zegekar binden en het kampioenschap is binnen bereik”.
Kampioen, raar gevoel!

Tim Achterberg

400 wedstrijden en meer

Jan van Baaren

500 wedstrijden en meer

Theo Schoonderwoerd

Piet Brouwer

Adrie de Bruijn

Hans Miltenburg

Fred Hogendoorn

Trainers v.a.1950

De heer Ottevanger

De heer Troost

De heer van Beek

De Heer van Asten

Bert Krijnen 63-66

Cees van Dijke 66-68

Wim Bruijniks 68-70

Louis van de Bogert 70-72

Piet de Jongh 72-73

Louis van de Bogert 73-74

Wim Pollée 74

Theo Schoonderwoerd 74-75

Albert Brom 75-77

Theo Schoonderwoerd 77-79

Wim de Lang 79-81

Bram Huisman 81-84

Koos Burger 84-86

Douwe Oppedijk 86-90

Jan van den Heuvel 90-94

Jan Willem Koorevaar 94-99

John van Staa 99

Chusi Reglero 99-03

Koos van Zoest 03-06

Willem Berckenkamp 06-08

Belofte maakt schuld

"Als ik voor schut loop, dan moeten jullie het zeggen".

Die veelzeggende kop stond in de jubileumkrant van 1993 boven het artikel dat de voetballoopbaan van Jan van Baaren weergaf.

De toen 60-jarige Jan werd niet alleen geïnterviewd omdat hij maar liefst 17 jaar in het eerste elftal had gespeeld, maar ook omdat hij op dat moment als oudste actieve voetballer nog steeds elke week (in het 14e) zijn partijtje meespeelde. Met zijn (jongere) broers had hij de afspraak, dat ze het onverbloemd tegen hem zouden zeggen als hij niet meer mee zou kunnen. Hij had geen zin om "voor schut" te lopen. Het paginagrote artikel werd beëindigd met de zin: "Als Unio 75 jaar bestaat gaan we bij hem langs om te kijken welke sporten hij dan (nog) beoefent".

Belofte maakt schuld, dus togen we eind april op een mooie zonnige dag naar de Prinses Margrietstraat om nog eens een blik te werpen op het sportieve leven van de 75-jarige Jan van Baaren.

Daar bleek al gauw, het was natuurlijk vraag nummer één, dat hij pas op zijn 69ste zijn voetbalschoenen aan de wilgen had gehangen. En, als antwoord op de logische vraag nummer twee, vertelt Jan: "Nee, ik kon best nog wel mee, maar er waren inmiddels een paar broers gestopt en we speelden thuis altijd op het wetraveld met die harde ondergrond. Als ik dan de volgende dag ging tennissen was ik hartstikke stijf. Ik vond het dus wel genoeg geweest."

Jan had ondertussen de tennis-sport ontdekt en kon dus gewoon doorgaan met sporten. Zijn vrouw Ger was enkele jaren eerder gaan tennissen en die heeft Jan over de streep getrokken. Helaas is Ger in verband met haar lichamelijke gezondheid met haar activiteiten moeten stoppen.

Jan vertelt: "Ik had altijd gezegd dat ik nooit zou gaan tennissen, maar op een gegeven moment was er nog één plek over op de tennis-cursus voor 55-plussers en toen heb ik het maar eens geprobeerd. En het bevalt me tot nu toe uitstekend. We zijn met een heel fijne groep en het maakt niet uit of je nu wint of verliest. We drinken koffie, gaan lekker tennissen en drinken na afloop een biertje. Eigenlijk heel vergelijkbaar met het

spelen in een voetbalteam."

Hij is ook bij de tennisclub inmiddels het oudste actieve lid en de vraag ligt natuurlijk voor de hand wat daarvan het 'geheim' is.

"Heel eenvoudig, zegt Jan, je moet gewoon altijd blijven bewegen.

Ik fietste vroeger altijd naar mijn werk, heb nooit gerookt en liep bij de voetbaltrainingen altijd voorop. Ik probeer met de tennissport ook zo lang mogelijk door te gaan".

Wie bij Unio Jan en Ger en hun nazaten een beetje kent, zal begrijpen dat de kop van dit verhaal ook had kunnen luiden:

goed voorbeeld doet goed volgen!

Want waar opa Jan zijn hele leven al aan het sporten is doen de drie kinderen met hun aanhang en de negen kleinkinderen ook allemaal aan sport. De dochters Carla en Ina en schoondochter Brigit doen aan tennis, evenals de kleindochters Elise, Angela en Patty. Inge doet aan dansen en ballet en Suzanne speelt in het meisjesvoetbalteam bij Unio. En dan zijn er natuurlijk nog de mannen en de jongens, die allemaal hard bezig zijn in de voet-sporen van opa Jan van Baaren te treden. Zoon Pim (47) en schoonzoon Cees (49) zijn inmiddels aardig op weg. Zij hebben respectievelijk 13 en 11 jaar in Unio 1 gespeeld en zijn nog wekelijks actief in het 4e en ook de kleinzonen Rolf (18, voorstopper in A1), Sander (17, spits in A1), Tom (16, rechts- of linkshalf in B1) en Bas (15, centrale middenvelder in C1) voetballen allemaal bij Unio.

Jan van Baaren. Ruim 400 wedstrijden in Unio 1.

Desgevraagd zegt Jan dat het nog maar de vraag is of Pim en Cees het tot hun 69ste op het voetbalveld volhouden, maar ervan overtuigd te zijn dat alle vier kleinzonen, als ze willen(!), het eerste elftal kunnen halen. Wat dat laatste betreft wordt aan de gesprekstafel vastgesteld, dat het vaak niet alleen gaat om voetbaltechnische kwaliteiten, maar ook om doorzettingsvermogen en discipline.

Op de foto staat Jan met zijn mannelijke nazaten. Over 15 jaar zullen we eens kijken of Pim en Cees nog tegen een bal trappen en wat er op voetbalgebied van de vier kleinzonen geworden is (en natuurlijk of Jan nog sport!).

PB

Van links naar rechts: Sander de Goeij, Cees Jongeling, Bas Jongeling, Rolf Jongeling, Jan van Baaren, Tom de Goeij, Pim van Baaren.

Derde lustrum damesvoetbal

Waar eerdere pogingen schipbreuk leden was in het jubileumjaar 1993 de tijd wel rijp. De initiatiefnemers Marianne van der Laar en Henny Rietveld slaagden er in een meisjesjuniorenteam te formeren. De dames werden niet meteen in het voetbal diepe gegooid, maar speelden het eerste half jaar vriendschappelijke wedstrijdjes om de smaak nog beter te pakken te krijgen en een basis van elementaire voetbalkennis en -kunde te realiseren. Direct na de winterstop werd de competitie opgezocht en eindigden de meiden als eerste in hun afdeling. Van dit team is Iris Boes de enig overgeblevene. Zij voetbalt het langst bij Unio en is de vereniging altijd trouw gebleven. Peter de Jong zelf doet een jaar korter mee. Hij verschijnt in 1994 op het appel. Marianne van der Laar, die kan bogen op een eigen voetbalcarrière bij Haastrecht en Groeneweg, houdt zich dan bezig met het damesteam en voor Peter en Henny Rietveld is de begeleiding van de meisjespupillen hun deel. Later voegt zich ook Ronald Rietveld nog bij het begeleidingsteam. De dames voetballen niet alleen tegen de tegenstanders maar ook tegen de scepsis die bij Unio gevoeld kan worden omtrent het verschijnsel damesvoetbal. Peter: "Maar dat is niet alleen voor mijzelf maar ook voor de groep een bron van inspiratie geweest". De critici die dachten met een eendagsvlieg te maken te hebben kwamen bedrogen uit. Hoewel het verloop bij het damesvoetbal groter

is dan bij de heren was er toch altijd weer sprake van voldoende aanwas. Meestal kon op drie fronten worden uitgekomen; senioren, junioren en pupillen. In het seizoen '96/'97 neemt Peter de Jong samen met Fred Steenberg de training en begeleiding van het damesteam over. Sharon Overbeek, die nu uitkomt op hoofdklassenniveau in Rotterdam, is wel het grootste talent en wanneer zij na het spelen bij de jongens junioren nog een invalbeurtje wilde vervullen was dat een welkome geste. Wanneer het florerende damesvoetbal bij Cabauw over het hoogtepunt heen raakt, betekent dat in 2000 een toevloed aan speelsters. Liefst 9 oud-Cabauwers komen naar Unio. Daaronder drie met de achternaam Overbeek; Linda, Rachele en Danielle en José van Lieshout. Met in totaal 50 spelende leden, verdeeld over twee dames-seniorenteams, een juniorenelftal en een pupillenzevental, is er sprake van een hechte club. Er vindt zelfs een opdeling plaats in prestatief en recreatief voetbal. Martin Batelaan, voorzien van het diploma oefenmeester 3, is de technisch hoofdverantwoordelijke. Tosca van de Brink bekommert zich over de jeugd. Unio wordt dat jaar tweede achter Bergambacht. Peter: "De beslissing moest vallen in de voorlaatste competitiewedstrijd. Er keken meer mensen naar die dameswedstrijd dan naar Unio 1". Uiteindelijk werd het een gelijkspel en ging de titel aan de

Nieuwste lichtung

dames voorbij. Niettemin werd het jaar daarna - op inschrijving - in de derde klasse gespeeld met een vijfde plaats als resultaat. Als Martin Batelaan er na vier jaar mee stopt, worden René van Zandwijk en Peter de Jong belast met het geven van trainingen. Peter: "Martin zelf en ook het internet leveren voldoende informatie over oefenstof. Wij komen de trainingsavonden wel goed door". Het damesvoetbal heeft door de jaren heen wel steeds van elke soort een team op de been kunnen brengen. Bij de senioren is er sinds men bij Cabauw gestopt is sprake van 21 gegadigden voor de basis. "Dat is eigenlijk iets teveel van het goede als je denkt aan het aantal wissels. Maar het is een enthousiaste en homogene groep, vol van initiatieven en gedreven er het beste van te maken". De dames zijn druk doende alle eerdere voetbalsters terug te vinden. Het vijftienjarig bestaan is beslist een feest waard. Gezelligheid is een van de troeven die de dames in handen hebben. Organisatorisch talent een tweede. Met een wedstrijd oud tegen nieuw, een reünie, een barbecue en een feestavond zullen ze er aandacht aan schenken. De hoge organisatiegraad zal overigens in de nabije toekomst nodig zijn. Peter de Jong en René van Zandwijk zetten er een punt achter. "Het gaat echter zeker door. Daniëlle Overbeek is een van degenen die de verantwoordelijkheid zal oppakken, maar voor liefhebbers om de vacatures te vervullen staan we open".

Boven v.l.n.r. Peter de Jong, Merel Nederend, Amber Sluys, Anne Benschop, Rosanne van Dijk, Jenny Spruyt, Jorinde Andriessen, René van Zandwijk, Willemijn Doop.
Midden: Theresa den Boer, Vivianne Vergeer, Iris Boes, Marieke Vergeer, Bianca van Rooyen, Freek van Zandwijk. Onder: Silla de Korte, Maaïke Nederend, Milou Stalvord, Pascalle Stalvord.

Oefening baart kunst

Het nut van oefenen dan wel trainen is binnen de voetbalwereld onomstreden. Menig voetballer weet nog precies wanneer hij op een directe wijze werd geconfronteerd met zijn technische en tactische beperkingen. Was er plotseling een trainer die je aanleerde op welke eenvoudige wijze je door middel van een schaarbeweging je tegenstander figuurlijk het bos in kon sturen, terwijl zijn opvolger je door het gooien van een pingpongballetje demonstreerde hoe simpel je de bal onder controle kon krijgen. Het hanteren van 'het slappe voetje' behoorde ineens tot je vaardigheden. Te laat, dat natuurlijk wel. Waren deze raadgevingen eerder je deel geworden, dan zou je voetbalcarrière er heel wat hoopgevender hebben uitgezien. Nu is die wetenschap nog slechts bruikbaar om andere spelers de maat te nemen. De beste stuurder staan bij het voetbal immers aan wal. De opleiding tot voetballer m/v berustte altijd op toevalligheden. Welke trainer stond er voor de groep?, werd er geoefend op specifieke vaardigheden?, ging loopvermogen in de ogen van de verantwoordelijke boven technisch gedoe?, was de oefenmeester een persoonlijkheid voor wie je tijdens de wedstrijd door het vuur ging?, had betrokkene zelf ook wel op een redelijk niveau geacteerd? Het waren allemaal facetten die het leven van de modale voetballer beïnvloedden. De wetenschap dat mijnheer Cees van Dijke voor het grote Feijenoord was uitgekomen en zelfs het Nederlands elftal had gehaald was goed voor een grote mate van ontzag. Dat Louis van den Bogert deel uitmaakte van het team van DOS dat het kampioenschap van Nederland binnenhaalde en dat hij bovendien drie maal het oranje shirt droeg leverde slechts nederigheid en respect op. Klakkeloos volgde je de door hen uitgedragen voetballeer. Het geven van een risicopass werd een doodzonde en de wetenschap 'dat wanneer je zelf in balbezit was de tegenstander niet kon scoren' een vuistregel.

Op zoek naar talent

Jeugdspelers kregen hun voetbalopleiding veelal van nog actieve dan wel afgezwaaide eerste en tweede elftalspelers. Door de wol geverfde routiniers die het langs de lijn verworven aanzien omzetten in praktijk gericht voetbalonderwijs. Bij nacht en ontij, in weer en wind, sneeuw en hagel trotserend stonden ze met hun 'poten' in de bagger. Beziel van idealisme. Was het niet om de toekomst van de vereniging zeker te stellen en talenten naar het hoogst mogelijke niveau op te stoten, dan was het wel om het plezier dat zij zelf aan de sportbeoefening beleefden of te brengen. Er waren er onder hen die dat een levenlang volhielden. Pro Deo om in de geest van de vereniging te blijven. Mensen als Cees van Engelen, Jan en Abe van Baaren en Theunis van den Hoogen staan talloze malen op elftalfoto's ten bewijze van hun aanwezigheid. Soms verdwenen ze enige jaren van het toneel, maar als echte 'comeback kids' gaven ze steeds weer gehoor aan de waarschijnlijk innerlijke drang het voetbal uit te dragen en 'iets voor de vereniging te betekenen. Nieuwe trainingsinzichten en theoretische onderbouwing van de manier waarop voetballers dienen te worden geschoold overspoelden ondertussen de voetbalmarkt. Wiel Coerver-aanhangers beïnvloedden de markt, het TOP (Technisch Ontwikkelingsplan) werd geïntroduceerd en vanuit de KNVB

worden enthousiaste leden via een trainerscursus zodanig geschoold dat zij de groep op verantwoorde wijze kunnen begeleiden.

Kennersblik

Met een kennersblik taxeren de clubtrainers de mogelijkheden van de hen toevertrouwde talenten. Uren kunnen ze filosoferen over hoe het eerste elftal er 'binnenkort' gaat uitzien. En daarbij gaan ze vaak maar voorbij aan de maatschappelijke werkelijkheid en aan het feit dat hun talenten zich louter meten met leeftijdsgenoten. Het afhaken van een talent ten gevolge van blessureleed is nog een te verwerken bittere pil. De betrokken trainer zal echter altijd nog een gevoel van weemoed ervaren wanneer hij de betreffende persoon tegenkomt. 't Had zo mooi kunnen zijn'. Studieredenen en verhuizingen leiden vaak tot een carrière elders, maar in wezen is het aantal talenten dat werkelijk de 'Oudewaterse top' haalt relatief klein. Het meten van je taenten aan een oudere leeftijdsgeneratie is nog een opdracht op zich. Vijfenzeventig jaar elftalfoto's bewijzen die stelling. Nogal wat spelers hebben gedurende meer dan tien en zelfs vijftien of achttien jaar posities binnen het eerste team bezet zonder dat de 'aanstormende jeugd' ze kon verdrijven. Zou ook voor Unio-voetballers gelden 'dat velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zijn uitverkoren'?

Clubcultuur

Het zou wel een heel prestatiegerichte benadering van het voetballen zijn om alleen maar aan de belangen van de hoofdmacht te denken. Vanuit die doelstelling gedacht zou het omgaan met jeugdige voetballertjes aan de realiteit voorbij gaan. Bij Unio staan de opvang van de jeugd en de sportiviteit hoog in het vaandel. Het streven zo hoog mogelijk in de competitie mee te doen zal daar waarschijnlijk wel altijd ondergeschikt aan blijven. Dat is een stukje clubcultuur, waarvan het zaad in het verleden ontkiemd is.

Kennersblikken

